

Đất Độc

Contents

Đất Độc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26

Đất Độc

Giới thiệu

Gần đây có nhiều thớt của anh em về chuyện ma quỷ, tuy nhiên đa phần chỉ là anh em được nghe kể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-doc>

1. Chương 1

Gần đây có nhiều thốt của anh em về chuyện ma quỷ, tuy nhiên đa phần chỉ là anh em được nghe kể lại, hoặc chứng kiến nhưng mờ ảo hoặc mơ hồ. Em suy nghĩ lung lắm, cuối cùng cũng quyết định viết ra những chuyện em từng gặp. Em xin khẳng định tất cả đều là người thật việc thật, nhân vật hiện còn sống, là họ hàng thân thiết của em và chỉ xảy ra ở 1 nơi – quê ngoại em, xã Ngọc Thụy – phường Long Biên – Hà Nội. Chuỗi chuyện em sắp kể ra sau đây có những chuyện em biết từ bé, có những chuyện em trực tiếp chứng kiến, và có cả những chuyện xảy ra khi mẹ em còn nhỏ; tạo thành 1 chuỗi những điều kì lạ, phủ lên trong tuổi thơ của em và người nhà em sự u ám của khu đất đấy. Các bác có thể tin, có thể không, em kể cũng chỉ để giải bày, xin đừng ném gạch

Em muốn kể theo trình tự thời gian để các bác cùng hiểu tại sao em đặt tên thốt là Đất độc; nhưng em muốn kể câu chuyện này trước. Cách đây ít lâu tình cờ đọc được 1 chuyện liêu trai trên f17, em giật mình, vì những gì viết trong truyện là những gì đã xảy ra thực sự ở trong nhà ngoại em, và đó cũng là động lực thôi thúc em lập thốt này.

Câu chuyện thứ 1: CON CHÓ

Quê em là làng Bắc Biên, nằm ngay bờ bên kia sông Hồng, dưới chân cầu Long Biên. Bà ngoại có 4 người con: mẹ em là cả, dưới có cậu D. rồi đến cậu C. và dì T. (em xin phép được viết tắt vì nhiều lí do). Năm 86 cậu D sinh con đầu lòng, cái Linh, bà em cũng xin được trong làng về 1 đôi chó, đặt tên là Tin và Mic. Bà em yêu động vật lắm. Bà bảo coi như con Linh và 2 con này bằng tuổi nhau.. Cứ thế 2 con chó ở với bà em, cho đến khi chuyện xảy ra năm 2001, năm đấy cái Linh tròn 15 tuổi

15 năm sống với chủ, con Tin đặc biệt rất khôn và hiểu ý người. Nó hay tha thẩn chơi ngoài sân, hoặc trông đàn gà cho cậu D. Người ta bảo chó càng già càng thông minh. Có khi cậu em bảo vào lấy cái rổ trong bếp, nó cũng lững thững đi vào và tha ra cái rổ. Trái với con Tin, con Mic hay gầm gè, và chỉ thích thui thủi 1 mình. Nó ít sữa, chỉ gừ trong cuống họng nhưng trông nhà cực tốt. Hình như có vía nó, chó mèo hàng xóm không bao giờ sang phá phách trong vườn nhà em. Bà và cậu D. tự hào về 2 con chó lắm.

Năm đấy nước sông lên cao.

Chiều tối, con Tin không về ăn cơm như mọi khi.. Sáng hôm sau cậu D em ra sông thì thấy nó nằm chết cạnh bờ tre. Cậu đưa nó về, và chôn ở gốc chuối trong vườn. Bà em buồn lắm. Cả buổi sáng chẳng nói năng gì.

Giữa trưa trời nắng to, bà em tranh thủ mang cơm ra phơi. Bỗng có tiếng gậy gõ gõ cộc... cộc... xuống đất, đều đặn từng tiếng một ở sân sau. Nghĩ bụng có khách, bà em vào nhà lấy cái nón định chạy ra thì thấp thoáng sau gốc cây, con Mic đang chống gậy, đi bằng 2 chân sau, đầu đội cái nón lá của bà... Nó đi từng bước một từ sân sau, hướng ra cổng.. Bà em mồm cứng đờ, chỉ lắp bắp được mấy tiếng “D. D... ra cứu mẹ”. Cậu mợ em từ nhà dưới chạy lên, nhìn thấy con Mic, đứng khựng lại.. Con Mic đi từ từ, đứng bằng 2 chân sau, 2 chân trước nó kẹp lấy cái đầu gậy, đầu đội nón, lưỡi lè ra đỏ hồng tiến dần ra cổng. Từ sân sau ra cổng khoảng hơn 10m, 3 người nhà em đứng như tượng đá, đến khi nó đến gần cổng thì cậu D. vùng ra đuổi theo. Bóng con Mic khuất sau cái cổng, cũng là lúc cậu em lao ra đến nơi nhưng nó đã biến mất Bà em lúc này mới hoảng hồn vào nhà thấp hươg... Cả 3 người mặt cắt không còn giọt máu.

Về kể lại chẳng ai tin. Lại bảo cả 3 bị hoa mắt.

Đêm đấy mưa to. Nhà em sát bờ sông, năm 2001 chưa có kè, nước vào sâu đủ nghe cả tiếng vỗ í oạp. Sáng hôm sau cậu D. ra vườn thì chỗ chôn xác con Tin bị đào be bét, cái xác cũng chẳng còn. Xung quanh chỉ chít dấu chân chó.

Đến giờ bà em vẫn bảo, 2 con đấy chưa đi đâu cả, vẫn ở trong vườn, nhưng nhà mình không nhìn thấy mà thôi...

2. Chương 2

Câu chuyện thứ 2: THẦN HỘ MỆNH

Em kể qua 1 chút về bên ngoại. Đất bên ngoại em rất rộng. Năm ông mất, gia đình chia ra ổi con 1 ít để cất nhà ở. Trừ mẹ em đang ở ngoài HN, cậu D. cậu C. đều ở riêng, bà em cũng cất 1 căn cấp 4 ở đoạn sân sau nhà cậu C. để ở và nhang khói cho tổ tiên. Năm 2005 dì T về xây nhà, thành ra cả gia đình quây quần. Có 1 điều rất kì quái ở khu đất nhà em, đó là ngoài mẹ em và dì T. sinh con ở HN, được toàn con trai, thì những người nhà em ở khu đó đều sinh con gái. 100% con gái. Cậu D. 2 con gái; cậu C. hiếm muộn, về sau cũng sinh 2 con gái. Năm 2006 gia đình em vợ cậu C, và chị chồng dì T. chuyển về, cũng sinh thêm 4 con gái nữa. Cạnh nhà bà em là nhà chị ruột của bà, trừ bác cả sinh anh họ em trong Thanh Hóa, còn lại là 3 cô con gái. Mới đây cái Linh lấy chồng, mang thai tháng thứ 2, cả nhà phán chắc chắn là gái, quả nhiên chính xác... Người ta bảo sinh con phụ thuộc vào khí của đất, và con gái mang phần Âm...

Năm 2002 em học lớp 10, 1 lần về quê, ra mộ tổ thấp hương, tình cờ thấy 1 ngôi mộ với bài vị tiếng Trung Quốc, bắn khoăn, em hỏi mẹ. Đây cũng là 1 bí mật của gia đình em. Chuyện xảy ra năm mẹ em 12 tuổi.

Ông ngoại em làm công nhân nhà máy bút bi Hồng Hà. Ông thường làm ca muộn, lắm khi đến 1 2h đêm mới về. Nhà cũ bên ngoại em dạng cổ, 1 gian, bên phải là cái phần 5 mẹ con ôm nhau nằm. Đêm đầy trời lâm thâm mưa. Bà với mẹ em đang nằm nói chuyện đợi ông về, thì bỗng nghe rục rịch từ ngoài vườn. Tiếng động càng lúc càng rõ hơn, rậm rịch, rậm rịch, nghe như tiếng vó ngựa. Bà em nhồm dậy định thắp nến lên xem có chuyện gì mà có người đi ngựa vào sân nhà. Bỗng ồm 1 cái, cái thanh chốt ngang cửa gỗ bên trong tự nhiên rơi ra, 2 cánh cửa gỗ mở toang, gió từ ngoài thổi vào ù ù. Cậu D, cậu C em lúc này tầm 8, 9 tuổi choàng dậy ôm áo bà ngoại. Nước mưa hắt vào lạnh ngắt. Tiếng vó ngựa vọng to từ nền gạch ngoài sân, rồi 1 bóng người cưỡi ngựa phi thẳng vào giữa phòng. Mẹ em ré lên, đây là 1 ông tướng tay cầm đao, nhưng cụt đầu... Con ngựa hí vang rộn cả tóc gáy. Đúng lúc này thì ông em về. Nghe tiếng lạch cạch mở chốt cổng, ông tướng quay đầu phi ngựa ra sông

Vào đến nhà, nghe vợ con kể lại, ông em diên tiết xấn quần, tay cầm đôi dép và con dao rựa chạy đuổi theo. Bà em gào lên cản nhưng không được. Đêm đầy ông em không về.....

Sáng hôm sau ông về, trên tay chỉ còn 1 cái dép. Ông chẳng kể chuyện gì xảy ra đêm đầy cả. Ai hỏi cũng không nói, cho đến khi ông mất... Những chuyện xảy ra đêm đầy mãi mãi không có ai biết...

Quay lại thời điểm đấy, đợi ông về tắm rửa ăn cơm xong, bà em tất tả đi mời thầy cúng và cả sư trong chùa về nhờ tìm tà. Họ đi ra đến bờ tre gần bãi sông thì dừng lại, bảo đào xuống 1m5. Nhà em đào theo, tìm được 1 xác ngựa và 1 xác người không đầu, mặc chiến phục.... Bà em nhờ người làm phép và gì đó, từ đấy nhà em thờ ông tướng ấy như 1 thần hộ mệnh. Sau này có những lúc trắc trở nhưng tự nhiên được hóa giải.. Nhắc đến bà ngoại em là nhắc đến 1 giai thoại sống, 1 con người kì lạ và cực dị... Em sẽ kể sau...

[to be continued]

3. Chương 3

Câu chuyện thứ 3: BÀ NGOẠI

Em không nhớ rõ năm sinh của bà, chỉ biết giờ bà em tầm hơn 70 tuổi. Bố của bà em là quan thư tịch cho chính quyền trước, nên có tranh thủ mua được ít đất đai, mà từ đó trở nên giàu có. Đời cụ ngoại em cũng rất kì quái, lên vương rồi lại mất hết, rồi tuyệt tự và khuynh gia bại sản.....Hôm Tết về quê, ngồi nói chuyện với bà chị bà ngoại em, em mới biết rõ chuyện đấy.. Cái độc của vùng đất này âu cũng bắt đầu từ đời cụ, sinh gần chục con nhưng toàn con gái. Xoay quanh đời cụ có nhiều điều sorn gai ố. Em sẽ kể sau.

Quay lại chuyện của bà ngoại em.

Bà em hồi còn trẻ đẹp nổi tiếng trong vùng. Bà em lấy chồng rất sớm, sinh mẹ em năm chưa tròn 16 tuổi. Bà em sinh ra trong một gia đình giàu có, nhưng sớm lâm vào cảnh bần hàn vì cái họa của cụ ngoại. Bà lấy ông cũng là 1 nông dân. Ông ngoại em chăm chỉ, sau xin vào nhà máy bút máy Hồng Hà, nên cũng đủ nuôi vợ và 4 người con.

Sau chuyện xảy ra đêm hôm gặp ông tướng, năm mẹ em 14 tuổi bà ngoại đột ngột phát điên. Bà em điên thật, chứ không phải lúc điên lúc tỉnh. Mẹ em chăn gà nuôi lợn giúp ông nuôi cả nhà. Gia đình không trông nổi bà, 2 tháng sau đành phải đưa bà lên Trâu Quỳ, đoạn trên đường 5 bây giờ.

Bà em cứ tha thân ở đấy, dở điên dở dại mà không biết nguyên nhân tại sao.

Đêm đấy bà về !

Mẹ em đang ngủ thì bà về. Nghe tiếng lạch cạch gọi cửa, mẹ em choàng dậy chạy ra cổng thì thấy bà đứng ở đấy. Lặng yên, áo quần rách tả tơi, chân đi đất. Hoảng quá mẹ đưa bà vào nhà. Thấp nền lên, mẹ em lạnh sống lưng... Mái tóc đen óng ả của người phụ nữ ngoài 30 xinh đẹp nhất vùng mà mẹ em vừa chải chiều hôm trước khi lên thăm, sau 1 đêm đã chuyển thành bạc trắng !

“Tao hết điên rồi, thật đấy”

Sau này mẹ kể lại, giọng bà lúc đấy lạnh lắm, nghe như vọng từ đâu ra chứ không phải từ vòm họng. Một lúc sau ông em về. Nhìn thấy bà ông thực sự kinh hãi, không phải vì màu tóc của bà, mà là vì nhẽ khác....

Năm đấy, cầu Long Biên vẫn là huyết mạch của Hà Nội, là tuyến đường sắt ít ỏi dẫn vào thủ đô, nên quân đội đặc biệt phòng bị. Em không nhớ chính xác lắm, vì lí do gì mà ngoài đường 5 còn có lính gác và có lệnh giới nghiêm của quân đội. 1 đêm tối om, 1 người đàn bà điên, 1 quãng đường từ Trâu Quỳ về Long Biên, với rất nhiều trạm gác và lính tuần... Vậy mà bà em tự đi bộ về được...

Lúc này bà em mới bắt đầu kể, với giọng trở lại như bình thường. Bà bảo đầu giờ tối, đang nằm thì tự nhiên thấy đầu óc tỉnh táo. Cửa phòng tự mở ra, 1 người mặc áo trắng bước vào hỏi “mày có phải N. không? Muốn về với chồng con thì đi theo tao”. Thế là bà đi theo. Người ấy dặn lúc nào bảo nằm thì phải nằm, lúc nào bảo bò thì bò, bảo chạy thì phải chạy mà không được hỏi.. Bà làm theo y đức. Người như trong cõi mộng, đến lúc tỉnh ra thì thấy mẹ em đứng trước mặt...

Từ đó bà hết điên hoàn toàn, nhưng bắt đầu có nhiều biểu hiện kì lạ...

Tóc bà em vẫn bạc trắng từ đó đến nay...

4. Chương 4

Câu chuyện thứ 4: TỤỆT TỰ

Như em đã nói qua ở trên, cụ ngoại em là người rất giỏi. Cụ làm thư tịch về đất đai, cũng vì thế mà trở nên giàu có. Giàu có tiếng trong vùng, và giàu nhất làng. Cụ em là người tốt, luôn bỏ tiền công đức chùa chiền. Đời cụ cũng không làm hại ai, cũng không theo phe phái gì, cụ em đơn thuần chỉ là 1 người có chức vụ và có đầu óc kiếm tiền.

Cụ em có 5 bà vợ.

Cái sản nghiệp bên Ngọc Thụy là căn nhà mà cụ cất lên để nghỉ ngơi những ngày cuối tuần, vì thế nó nằm sát bờ sông. Như em đã kể trên, đất nhà em chỉ có thể để con gái... Bà cả, bà tư, bà năm đều có toàn con gái, nhưng em không nhớ rõ là bao nhiêu bà. Bà 3 cũng sinh được 4 người con gái, bà ngoại em là út... Trong số các bà vợ của cụ, duy có bà hai là sống ở Hà Nội. Bà hai sinh được 1 người con trai độc nhất, bác T – em phải gọi là ông.

Bác T thừa hưởng trí thông minh trời phú của người bố, học đâu biết đấy, giỏi nổi tiếng. Năm 16 tuổi bác đậu tú tài. Cụ em mừng lắm, vì có 1 người con tài giỏi thừa kế mình, nên chẳng tiếc bác điều gì. Bác T

ngoài việc học ra chỉ có 1 thú vui là câu cá. Cuối tuần bác hay về bên Ngọc Thụy ra sông câu. Cũng vì thế mà bị kịch xảy ra....

Sông Hồng ngày trước còn bãi bồi cực lớn bên mạn Gia Lâm, bây giờ mới bị lở mất, thay thế bằng cái kè đá. Mỗi lần nước lên, nước ngập vào rồi rút đi, tạo thành những ao trũng nho nhỏ gần bờ. Bác T em là người miền sông nước, bơi cực giỏi nhưng không bao giờ tắm sông. Mỗi lần về quê, bác lại ra câu cùng 1 người bạn thân cùng làng ở 1 cái chuông nhỏ, nông toẹt, nước xâm xấp bụng.

Ngày định mệnh, đang câu thì lưới câu của bác mắc kẹt. Bác T em bảo ông bạn ngồi đợi rồi lội xuống cái chuông xem dây rợ thế nào. Bác lội được 1 đoạn thì ngụp biến mất.. Thấy bác em thụt xuống chuông, người bạn không hô hoán, cũng không nhảy xuống cứu, mà lại thu dọn cần câu về nhà đi ngủ

Chiều, cụ không thấy con dâu tá hỏa đi tìm, sang nhà người kia mới biết bác em chết đuối.. Như con thú hoang cụ em lao ra sông mò nhưng không tìm thấy bác. Cái chuông là chuông tù, nông toẹt, không hiểu tại sao mọi người mò cả ngày không được....Cụ em như chết hẳn, thuê hết trai làng chèo thuyền đi dọc bờ sông mò, nhưng cũng vô vọng.....

Thấm thoát 1 thời gian, bà ba có thai.

Lúc này cụ em đã khá già. Nhưng vì cái dớp đất độc, cụ cũng không hi vọng nhiều..

Bà ba càng lúc càng đẹp ra, bụng căng tròn, gọn gàng... Cụ em chiều bà nhiều lắm. 4 chị em bà ngoại em cũng vì thế được thơm lây...

Mang thai đến tháng thứ 7 thì bà ba em bị cảm nặng... Bác sĩ giỏi thế nào cũng không chữa được... Ngày hôm đấy, bác sĩ nói với cụ em bà ba không qua khỏi, và cái thai trong bụng bà là con trai...

Cụ em như hóa điên. Quỳ trước sân mà gào khóc.....

Đến cuối đời cụ cũng không có được 1 người chống gậy. Về sau cụ đâm chán nản, cơ nghiệp cũng từng bước tan tành...

Đến đời ông ngoại em cũng tuyệt tự.. Nhưng xoay quanh 2 người con trai của ông là cậu D. và cậu C. cũng là cực nhiều chuyện kì dị...

Đất độc [to be continued]

Cảm ơn các bác đã theo dõi chuyện của em từ hôm qua. Những chuyện em kể có thể chưa có sự liên quan nhiều lắm, nhưng rồi dần dần em sẽ giải thích. Chuyện kỳ lạ xảy ra với hầu hết người trong nhà ngoại em, em cũng chưa bao giờ dám khẳng định là ma quỷ hay thần thánh. Những chuyện đó có thể huyền hoặc, nhưng đều là sự thật, có rất nhiều người chứng kiến, và đa phần xảy ra ban ngày. Đêm qua em buồn ngủ quá, lại đang phấn đấu làm người cán bộ trẻ mẫu mực nên mới để sáng nay đến công ty viết tiếp Em muốn kể qua 1 chút về ông ngoại, và cũng để giải thích lý do ông em kinh hãi khi nhìn thấy bà ngoại đêm hôm đấy... Chuyện hơi dài, có lẽ em chia làm 2 chương..

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

5. Chương 5

Câu chuyện thứ 5: BÀ ĂN XIN

Ông ngoại em là người làng Bắc Biên gốc. Sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo, cũng như nhiều trai làng khác, ông em không học cao, mà ở nhà làm ruộng. Ông là người hiền lành, tốt bụng và dễ gần; cực ít nói nhưng không lảm lì. Là dân sông nước, thú vui từ nhỏ của ông em là bơi sông. Ông em bơi giỏi lắm, mùa nước lên ông hay bơi ra giữa dòng vớt gỗ, hoặc bơi từ bờ nhà em ra bãi giữa. Ngày nào ông cũng ra sông, đồng hay hè, nắng hay mưa, chỉ trừ những hôm bão to quá. Chẳng ai biết tại sao ông lại thích ra

sông đến thế, và cũng chẳng ai biết ông đi đâu, làm gì ngoài bãi bồi. Những năm tháng lặn ngụp ngoài sông Hồng làm ông trở nên ngang tàng, rắn rỏi và đặc biệt ít nói đến kì lạ.

Năm ông 13 tuổi, có một bà ăn mày lang thang đến Bắc Biên. Mọi người kể nghe đâu bà ta là người miền ngược, trước sống hủ hóa, làng nghi có thuốc độc, bị phạt vạ và xử chết. May cao số nên còn sống nhưng thân tàn ma dại. Lang thang khắp nơi rồi cuối cùng dạt về đây. Bà ăn mày đi quanh trong làng xin ăn, cứ thấy trẻ con là sà vào vuốt má rồi cười sằng sặc. Ai cũng tránh như tránh tà. Chỉ riêng ông em chẳng hiểu sao không sợ mà còn hay cho bà ấy, lúc tấm bánh, lúc quả ổi, bắp ngô.. Cả nhà chẳng ai can được

Ngày trước sông Hồng rất khác bây giờ, có 3 bãi bồi chứ không phải 2. Ngoài 2 bãi bây giờ vẫn còn là bãi giữa, và bãi phía Nam bên Hà Nội – bây giờ có làng chài sinh sống; còn 1 bãi lớn nhất ở phía chân cầu Long Biên, mạn Ngọc Thụy hắt vào trong. Bà ăn mày sống ở đây.

Năm đấy nước sông lên cao, lụt lớn. Thanh niên cả làng bị vất gần như đến kiệt sức, đưa gia đình sang làng khác, hay gia cố nhà để nước khỏi cuốn trôi. Nước rút đi, người ta thấy bà điên nằm chết kẹt trong bụi tre rìa sông. Mặt trắng bệnh, bụng beo, lưỡi nâu sì, người trương phềnh, miệng như đang cười giống hời còn sống. Mọi người chôn bà luôn ở gốc tre đấy.

Cách mạng về làng, ông em cũng tham gia đi nghe tuyên truyền mỗi tối. Đêm hôm đó, ông em một mình đi bộ về. Đường vào nhà ông phải đi qua khóm tre năm xưa. Thanh niên vùng sông nước, quanh năm gặp xác chết dạt vào bờ, lại có cách mạng về, ông em tỏ ra chẳng sợ gì cả. Sau này, vào một lúc hiểm hoi ông mới kể cho em, có lẽ đêm đó làm thay đổi cuộc đời ông

Khóm tre lòa xòa, ánh trăng hắt vào càng làm nó kì quái hơn. Ông vừa bước qua, thì ở chỗ nắm mồ bà ăn xin có tiếng cười khe khẽ. Chẳng quan tâm, ông em đi tiếp. Bỗng có tiếng gọi giật lại “T. mày còn tấm bánh nào cho tao không? ” Lúc này ông em bắt đầu sợ. Tiếng cười he hé lại vang lên, to và rõ hơn trước. Trong bụi tre, tiếng bà ăn xin réo tên ông văng vẳng... Trán ông đổ mồ hôi lạnh... Từ đâu 1 con gió sông thổi mạnh, tán tre rạt sang 1 bên, ánh trăng lọt vào chỗ nắm mồ vô chủ, ông em thấy nguyên bó hương nghi ngút. Ngẩng lên cao, bà ăn mày đang đứng trên ngọn cây nhìn ông em. Ông kể lại, khoảnh khắc đấy tim ông gần như ngừng đập.

Bà ăn xin cười khe khẽ rồi nói với ông em “Mày tốt với tao, tao lấy vợ ày” rồi biến mất...

Trở về nhà, ông em mặt tái nhợt.

Từ đó ông càng thêm ít nói, và cũng từ đó ông hay ra bãi bồi hơn... Vẫn chẳng ai biết ông đi đâu, làm gì cả....

[to be continued]

Xin lỗi các bác vì mạng công ty em hôm nay dở chứng; ông sắp lại được ngày mát giới ngồi phòng làm việc hăng say Thế nên giờ em mới có điều kiện viết tiếp được...

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

6. Chương 6

Câu chuyện thứ 6: ĐÁM CƯỚI

Bà em vốn sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng khi lớn lên thì gia cảnh cũng tan nát. Cụ ngoại mất, tài sản tiêu tán. Mồ côi cha mẹ, bà em cùng các chị trở về quê trồng ngô ngoài bãi như bao người khác trong làng. Mọi người to nhỏ, chị em con N. quyền quý chắc gì chịu được, nhưng bà em mặc nhiên chẵn thân văn một lời. Ông em hơn bà em 6 tuổi. Từ nhỏ tới lúc lớn ông em chỉ thích bơi lội ngoài sông và chí thú làm ăn. Nắng gió trui rèn làm da ông nâu bóng, cơ bắp rắn rỏi đúng nghĩa là một lực điền. Trong kí ức em ông ngoại rất cao, khỏe mạnh và đẹp trai Con gái làng hời đấy hay khúc khích thách đố, trêu nhau đùa được

anh T. tách được bãi bồi về làm rẫy. Mặc kệ tất cả, ông em phớt hết; cuộc sống chỉ gắn liền với đồng ngô, bãi bồi và con sông Hồng năm nào cũng ném nước vào làng.

Hàng năm đều đều 3 tháng nước sông lại lên, tràn vào ngập nửa cái làng Bắc Biên bé tẹo. Dân lũ lượt kéo nhau đi sơ tán, hoặc ra thành phố kiếm việc làm. Lũ ở sông Hồng rất to nhưng cũng rất đều đặn, và nó cũng đều đặn chở vào làng những cái xác... Cửa trâu bò, lợn gà chết trôi, và cả của những người xấu số. Xác họ dạt vào bờ, hoặc vướng vào bụi tre, bãi bồi. Cứ hết mùa nước, thanh niên làng lại đưa họ ra chôn, để người nhà nếu có đi tìm thì cũng còn đem về được. Năm 56, nước dâng cao đột ngột, chảy xiết và sâu quá đầu người. Người làng hầu như di tản hết; chỉ còn lại số ít thanh niên ở lại đi vớt gỗ đóng bè, trong đó có ông em. Hôm đấy, đang mải vớt khúc cây trôi theo dòng, ông em chợt nghe tiếng kêu cứu thất thanh. Một người phụ nữ trẻ, bám vào khúc cây đang bị nước cuốn ra giữa dòng. Nước hút ra phía sông thường rất siết và tạo thành dòng chảy chằng theo phương hướng gì. Thanh niên làng nhìn nhau ngao ngán. Ông em chẳng nói năng gì lao luôn về phía đấy. Cũng vì ở ngoài bãi từ nhỏ nên ông bơi như rái cá. Chỗ sâu, nông của dải sông ông thuộc như lòng bàn tay. Vật lộn một lúc lâu, ông em cũng đưa được người phụ nữ đấy vào bờ, mệt lử. Lúc này ông mới nhận ra cô gái đấy tên N. người cùng làng. N. đi thu dọn đồ, buộc lại 1 chút trước khi đi tản thì bị rơi xuống vùng nước xoáy. Chặt vật xoay sở mới bám được vào 1 thân cây trôi qua. May có ông em kéo lại, không chắc chắn bỏ mạng như những người xấu số vẫn dạt vào làng mỗi năm

Ông em chẳng coi trọng việc cứu người hay được trả ơn, vẫn chẳng quan tâm đến việc cô N. từ sau đợt đấy ngày nào cũng ra bãi thăm ông. Cô N. lúc này đã chuẩn bị cưới một người khác, làm công nhân trên huyện nên ông em càng chẳng màng. Ông em nói thẳng, phũ thẳng, và đuổi thẳng cô N. không cho ra đây nữa vì hàng xóm cũng bắt đầu điều tiếng. Cô N. chỉ ra gặp ông vào buổi giữa trưa và tầm chạng vạng tối, các buổi khác tuyệt nhiên không lai vãng lại bãi bồi; đôi lúc chỉ là mang cho ông ấm nước, kho cho ông khúc cá hay dọn lại cái lều ngoài bãi của ông.. Một thời gian dài tránh mặt, ông em quyết định xin vào làm công nhân trong nhà máy bút bi Hồng Hà, từ đó cũng ít ra bãi; cái lều cũng bỏ hoang.

Từ hồi bỏ bãi, lên nhà máy làm việc ông em quen một người con gái khác cùng làng, xinh đẹp và mạnh mẽ. 2 người ngày ngày quần lấy nhau không rời như đôi sam. Ông em cũng chẳng còn ra bãi mấy nữa. Cô N. biết ông đi làm công nhân, nhưng vẫn ngày 2 buổi giữa trưa và xẩm tối ra bãi chờ đợi. Ngày biết tin ông em lấy vợ – cô gái kia, và cũng chính là bà ngoại em, cô N. hẹn ông em ra bãi sông nói chuyện. Ông em kể, cô N. bảo từ sau hôm được ông cứu, trưa và xẩm tối nào cũng có 1 người đàn bà vào dắt cô ra bãi. Người đàn bà đó đi tập tễnh, giọng khô khò, bắt cô nấu cơm, dọn dẹp cho ông em. Cô N. bảo cô vẫn yêu chồng chưa cưới, nhưng ngày nào cũng bị dắt theo chân người kia ra bãi, kể cả sau khi ông đi làm công nhân. Ông em lạnh toát sống lưng. Cô N. khóc nhiều lắm, bảo đời em chẳng thuộc về em, và nói rất nhiều câu vô nghĩa khác rồi chạy về nhà. Sáng hôm sau người làng tìm thấy cô N. treo cổ chết trong cái lều của ông em... Đêm tân hôn, có con mèo đen ở đâu nhảy lên xà nhà, nhìn ông em rồi bảo “Tao đây, tao đây” 7 lần....

Trở lại chuyện năm bà em bị điên trở về nhà. Đêm hôm bà em về, bước vào nhà, người ông nhìn thấy không phải bà em, mà là cô N. đứng bên cạnh là bà già ăn xin năm trước, bà già ăn xin nhìn ông, bảo “Tao đây” ... Khi bà ngoại kể chuyện với mẹ em, ông em lẳng lặng lên ban thờ thắp hương cho ông quan Tàu... 3 nén hương vừa tàn cũng là lúc gió rít rất to ngoài bãi, cửa mở toang rồi đóng sập lại.. Lúc này ông em mới xuống nhà nói chuyện với bà.....

[to be continued]

7. Chương 7

Câu chuyện thứ 7: MA NAM

Trong tất cả những truyện trước, chi tiết em hay nhắc đến nhiều nhất là con sông và dải bãi bồi trải dài đoạn qua Ngọc Thụy. Sông Hồng dường như lúc nào cũng chứa đựng trong nó những điều kì lạ, và cả những thứ khó giải thích đến phi lý...

Như em đã kể ở trên, ngày xưa mạn Gia Lâm còn 1 cái bãi bồi to lắm. Bãi này trải dài từ chân cầu Long Biên về phía học viện Hậu cần bây giờ. Có những năm nước sông rút sâu đến mức cảm tưởng có thể bơi một chút là sang được bãi giữa. Trên bãi bồi rộng mênh mông đấy, người làng em trồng đủ thứ cây, ngô, khoai, rau rợ.. và cả khai thác cát. Cái bãi rộng và chắc đến mức mỗi mùa nước rút, dân ấy xức ra khoét sâu xuống, rồi đưa cả ô tô ben từng đoàn vào chở cát ra, để lại những cái hố sâu hoắm, rộng hoang hoác. Sau một mùa nước lên và rút, nước tràn vào gần như tạo thành 1 cái “hồ” trên mặt bãi bồi. Cứ thế, năm này qua năm khác, cái “hồ” rộng dần ra, thành 1 dải sông thu nhỏ ngay sát bờ, như cái bể bơi của tự nhiên. Nhà em nằm cách cái hồ đấy gần trăm m

Hồi nhỏ, ông ngoại hay đưa anh em bọn em ra chỗ đấy tập bơi. Chỗ nông chỗ sâu, bì bơm, y hệt 1 cái sông con con, nhưng không có sóng. Bọn trẻ con đứa nào cũng khoái chỗ đấy, vừa được tắm sông, vừa như được đi bể bơi. Nhưng có một điều cấm kỵ, gần như luật bất thành văn ở làng em, đó là nghiêm cấm tuyệt đối không ai được ra sông tắm giữa trưa và ban đêm. Nếu tắm đó còn có việc ngoài bãi thì không được mon men ra bờ sông hoặc cái hồ đấy. Bà em bảo, làng mình có Ma Nam

Ma Nam là linh hồn của những người chết đuối trên sông, chết bất đắc kỳ tử như bị sụp cát hoặc chìm tàu, và những người chết trôi dạt vào làng. Những người này không thể siêu thoát, họ tụ tập nhau trên triền sông vào mỗi buổi trưa và tối để tìm người. Họ chỉ có thể đầu thai nếu bắt được người hợp vía chết thay, gọi là “trả mạng cho Hà Bá” Vào những buổi đấy, người làng em vẫn thỉnh thoảng nghe tiếng ồm ồm nhảy xuống nước hay tiếng cười đùa ở bờ sông vào giữa khuya. Những người câu nhái đêm còn kể, có nhiều lần trên cái hồ đấy vào nửa đêm, từng tốp bóng trắng toát cứ nhảy ồm ồm, rồi lại cười khe khẽ với nhau. Làng em tuyệt nhiên không ai ra sông vào những giờ cấm kỵ cả trừ một vài tay cứng đầu cứng cổ tỏ ra coi thường, trong đó có cậu cả nhà em, cậu D.

Ông bà ngoại có 4 người con, mẹ em là cả, thứ 2 là cậu D. rồi đến cậu C. và dì T. là út. Cậu C. là người thông minh, nhanh nhẹn, học 1 hiểu 10, con đường sự nghiệp sáng lạn; nhưng trái lại, cậu D. lại rất nghịch. Cậu em nghịch từ bé, lớn lên làm trùm du côn, hớ ra là cà khía, ngứa mắt là đánh nhau.. Cả làng ngán ổng, gọi ổng là D. bẹt. Đỉnh điểm của sự việc là khi cậu em tham gia đánh người gây thương tích, bị công an bắt đi tù mấy năm. Lúc trở về cậu lại càng thâm hiểm lì, khó tính... Trong các thứ trên đời, cậu em ghét nhất là mê tin dị đoan và những thứ thuộc về tâm linh như ma quỷ, thánh thần Ai nhắc đến những chuyện đó trước mặt ổng, nếu là bề trên thì cậu tỏ ra coi thường, hoặc nói lại gay gắt; còn nếu là bề dưới thì cậu tát luôn. Cậu em bảo, tao vào sinh ra tử bao lần rồi, cái đất Gia Lâm này làm gì có ma với chẳng quỷ; cậu em coi tất cả chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng... cho đến một ngày...

Cách đây 9 năm, hồi em mới vào lớp 10 cậu em bị dạ dày cấp. Đi 108 mổ, bác sĩ cắt đi 2/3 dạ dày. Kể từ đó, gã đàn ông lực lưỡng cứ suy sụp từng ngày. Đến năm em kết thúc kì 1 lớp 10, cậu em gầy nhẳng, cao 1m6, nặng tầm hơn 40kg, mỗi bữa ăn được lưng bát cơm là chịu. Thế nhưng tính hờ hững của cậu vẫn còn y nguyên, lại có phần nặng hơn trước. Cậu em đâm ra bất mãn với đời, càng tỏ rõ thái độ với những chuyện tâm linh.

Trưa hôm đấy, 2 ông cậu rủ nhau ra sông tắm. Phàm là dân sông nước, ai cũng thích bơi lội, đặc biệt là ở ngoài bãi. Đến gần giữa trưa, cậu C. em giục cậu D. cùng về ăn cơm, nhưng cậu D gạt đi. Thuyết phục không được, cậu C về trước...

12 rưỡi, chưa thấy cậu em về, cả nhà dáo dác đi tìm.. Vừa chạy ra đầu bãi thì cậu em lững thững đi vào. Mặt trắng bệch, cứ dậm dúi bước đi từng bước một như người say rượu. Nghĩ chông bị trúng gió hoặc cảm nắng, mợ em hoảng quá, vội kéo cậu vào nhà bôi dầu. Cậu D cứ giãy dụa, mắt đảo như rang lạc. Vào đến sân, cậu em giật ra, ngồi phịch xuống, mặt như người điên, ngứa mắt lên trời cười ha hả. Mợ và bà sợ quá, gọi điện cho bố mẹ em về xem cậu thế nào để đưa đi viện. Cả nhà em tất tả phóng về quê. Lúc nhà em đến nơi, nắng đã chéch quá đỉnh đầu, cậu em đầu trần ngồi giữa sân, ai đem ô ra che là cầm gạch ném, rồi lại quay ra chỗ cũ ngồi cười. Lần đầu tiên trong đời em nhìn thấy một người như thế. Đầu tóc cậu em bù xù, lười lè ra ngoài dài ngoằng, nâu xỉn; cái tròng mắt trắng ớn không còn thấy tròng đen.. Cậu em cứ ngứa mắt lên trời cười ế ế, rồi lại giật cục..... Cả họ nhà em, bao gồm 6 gia đình trong khu nhà em, gia đình em, và 3 gia đình trong khu nhà bà chị bà em đứng quanh sân, trở mắt nhìn cậu D.

Biết có chuyện chẳng lành đã xảy ra, bà em nhảy ra trước cậu D, trở thẳng tay vào mặt quát:

– Mày là thằng nào ? Mày ở đâu về đây

Lúc này cậu em mới nhìn liếc về phía bà em, nói bằng cái thứ giọng mà vĩnh viễn trong đời không bao giờ em quên, nó phảng phất, nghe như cái loa rè, hoặc như khi cắm dây loa lỏng, chỉ nghe tiếng rào rào mà không rõ tiếng...

– Quê tao ở Hải Dương

Cả họ nhà em chết lặng... Rồi “nó” lại cười khé khé như 1 người điên... Chỉ thấy bà em bảo vọng lại “Ma Nam” rồi đi ra phía cổng... chẳng ai biết bà đi đâu..

Lúc này “nó” hiện nguyên hình không phải là ông cậu em... “nó” bảo nó tên là Nguyên, quê ở Hải Dương, làm ăn buôn bán ở trên này, gặp mùa nước lũ bị chết đuối từ năm 96. “Nó” lang thang quanh bãi mấy năm, rồi bỗng hôm nay gặp ngày, lại gặp được ông cậu em hợp vía nên nó nhập.. “Nó” nói cứ bằng cái giọng đấy, mặt vẫn ngửa lên trời.... trời vẫn nắng chang chang...

Một lúc sau, “nó” đòi ăn cháo... Mợ em vào nấu cháo, bưng ra trước mặt “nó” cái xoong đang nghi ngút khói bỗng nhiên nguội hẫng rồi thiu luôn, chứ tuyệt nhiên không vơi đi 1 giọt, hay thấy “nó” thò vào ăn. Ăn xong bảo vẫn chưa no. Lúc này bố em cáu quá nhảy ra chửi. “nó” chẳng nói chẳng rằng lết từng bước vào nhà bếp Nhà em trồng ngô, thế nên hay tích ngô, lèn chặt trong những cái thùng phuy đặt trong bếp. Một thùng đầy nặng phải hơn tạ.. “Nó” lết vào đến bếp, lưng khùng đứng dậy rồi sốc cả cái phuy đầy ngô đặt lên vai tiến ra vườn... Cái phuy đầy 2 người ôm còn vất vả, vậy mà ông cậu em gầy nhảnh, vác trên vai, đi nghiêng ngả ra vườn..

Đến bờ tường, “nó” bắt ngờ hất tung cái thùng văng qua, rơi sang vườn nhà bà trẻ. Bố em với cậu C nhảy vào giữ, chỉ thấy lắc lắc mấy cái 2 ông bắn về 2 hướng. Xong xuôi, “nó” lại về chỗ cũ ngồi...

[to be continued]

8. Chương 8

Câu chuyện thứ 7: MA NAM – P.2 – MA THẮT CỔ

Cả họ nhà em vẫn không rời mắt nửa bước khỏi “Nó”. Con chó nhà cậu C nuôi hằng ngày hay sang vườn nhà cậu D chơi, hôm nay rúc hẩn trong chuồng rên ư ử. Mọi người dạt hẩn ra, nhưng vẫn cố quây thành vòng tròn kín để đề phòng “nó” dắt cậu em ra sông. Bà trẻ em lần tràng hạt lầm nhảm kinh liên tục, nhưng đáp lại, “nó” chỉ cười phe phé... Trời càng lúc càng nắng gắt, “nó” bắt ông cậu em cứ cởi trần, mặc quần đùi ngồi giữa sân gạch, thế nhưng mặt vẫn trắng bệnh, và nhờ nhờ thiếu sinh khí..

Đúng lúc này thì bà em về !

Bà em cầm trên tay là cành dâu vật ngoài nghĩa địa; rồi không biết kiếm đâu ra nước tiểu trẻ con tẩm vào. Bà em nhìn thẳng vào “nó” gọi to tên cậu em 3 lần “D. ! D. ! D. ! ” , cứ mỗi câu “D.” là 1 phát bà quật thẳng cái cành dâu đầy gai đầy vào người cậu em.

Lúc này “nó” đã thôi cười, và quay sang nhìn bà em gườm gườm với ánh mắt sắc lẹm không có tròng đen nhưng tuyệt nhiên không làm gì cả. Bà em vẫn quật.. Đến cái thứ 6 thì “nó” quỳ sụp xuống chấp tay lạy bà. “Nó” bảo đã biết lỗi, chỉ xin ít tiền đi đường. Bà em vẫn chẳng nói chẳng rằng vụt tiếp.. Được 9 cái thì người cậu em giật từng từng, sùi bọt mép, rồi nằm yên không động cựa. Mợ em ré lên lao vào ôm cậu khóc, gào ầm lên “Mẹ giết chồng con rồi” Bà em cũng khóc, nhưng bảo cậu em không sao đâu, cứ đưa vào nhà nằm là được, đã trực được con yêu ra ngoài, giờ bà sẽ lo phần còn lại... Rồi bà em lại bỏ đi...

Đưa cậu vào nằm trong nhà, quả nhiên sáng sau cậu em tỉnh thật, nhưng không nhớ bất cứ chuyện gì. Điều cuối cùng cậu em nhớ là thấy bị ấn mạnh xuống nước, rồi khi mở mắt ra đang nằm ở nhà. Kể lại thì cậu khẳng khái không tin, bảo cả nhà bịa chuyện, rồi lại chửi bới ầm ỹ như mọi khi....

Chuyện cậu D. chưa qua được ít lâu, thì vài tháng sau đến lượt bác Ng. ...

Bác Ng. là con dâu bà trẻ em – tức chị gái bà ngoại em; nhà bác sát vách nhà em, cách mỗi bức tường phân ranh giới mảnh vườn. Bác Ng còn trẻ lắm, cách đây 9 năm bác vừa lấy bác H. con bà trẻ em, và dọn về khu này sống. Đêm trước khi xảy ra chuyện, mấy con chó trong làng cứ sủa nhặng lên. Nhưng chúng sủa không thành chuỗi, mà cứ Gâu, huuuuu, Gâu.... Bà em bảo chó cần “1 tiếng là ma, 3 tiếng là người”... Mắt loài chó có thể nhìn thấy âm khí và tà ma. Nếu cứ sủa thành chuỗi dài thì chắc chắn nó đang đuổi người, nhưng nếu cứ tiếng 1 cách nhau như thế có nghĩa là đang sủa ma.

Đêm đấy là cuối tuần, em ngủ lại bên Gia Lâm như thỉnh thoảng mọi khi. Tầm quá 1h bỗng bọn chó quanh nhà sủa nhặng lên, tiếng một, con nào cũng gầm gừ sợ sệt.. Một lúc sau phía nhà bà trẻ em rậm rịch tiếng người la hét, tiếng chạy, tiếng kêu khóc. Biết có biến, em gọi thằng em họ dậy, 2 anh em chạy ra hóng. Trong ánh đèn tròn vàng vàng, em thấy bác Ng, đang cố bám vào sợi dây treo trên cành hồng bì, đầu cố chúi vào cái nút thắt, còn bà trẻ em cùng 2 bác khác đang cố kéo chân bác Ng. ra, vừa kéo vừa khóc...

Bác Ng. tóc dài, để xõa, cố cầm đầu qua cái dây treo trên cành cây, mồm gầm ghè chứ không nói ra thành tiếng.. Điều kì lạ là 3 người giữ chân bác Ng. kéo ra mà vẫn không lại, bác Ng cứ đứng đưa bám vào cái thông lọng, rít ra những tiếng lạnh cả sống lưng. Cái chao đèn ngoài sân trước gió cứ rung bần bật, đảo qua đảo lại, ánh sáng chỗ mờ chỗ tỏ, khắp sân là tiếng khóc, chửi bới, và tiếng chó ư ử tạo nên cảnh tượng rất quái dị...

Lúc này bà ngoại em cùng các cậu cũng chạy sang. Buổi đêm gió to, tóc bác Ng. để xõa che kín mặt, giầy giữa cổ chui đầu vào thông lọng. Cậu D. trèo lên ngọn cây cắt dây, bác Ng ngã úp đầu xuống sàn gạch, rỉ máu... Bà ngoại em chậm chậm bước đến chỗ bác Ng nằm sấp, vén tóc ra, bất ngờ cả cái đầu bác Ng quay ngược lại, dù người vẫn nằm trong tư thế sấp. Cái đèn vàng đứng đưa hắt ánh sáng vừa đủ để nhìn rõ. Mặt bác Ng. căng phình, 2 hốc mắt ti hí khép kín, vết máu chảy rỉ xuống từ đỉnh đầu lòa xòa khắp mặt.. Miệng bác Ng nhai rào rạo cái gì đó... Nhìn thấy bà em, bác Ng nhorn miệng cười, để lộ ra cái chân ếch còn giầy giữa...

Tất cả mọi người hét toán loạn, chạy dạt cả ra.... Bác Ng. lại lồm cồm bò dậy với tìm cái dây. Bà em hô hào mọi người trói chặt bác Ng lại, đem nhốt dưới gầm bàn thờ.

Bà em bảo bác Ng mới về đất này, chưa cúng bái, thần linh thổ địa chưa quen mặt nên bị ma quỷ bắt dụ. Con này là ma thất cổ, trước nó bị treo cổ chết, giờ bắt vía người, rũ ra treo cổ cùng nó. Nó hay bắt người ta ăn cóc hoặc ếch sống để càng tê dại, hoặc chết vì độc. Số bác Ng. còn cao nên người nhà phát hiện ra.

Bà em lại dò dẫm tìm đủ 3 nén hương lụi, thêm cái dao sắc gọt trầu và 1 quả trứng luộc. Bà với bà trẻ cúng bái đến 2h sáng thì bác Ng tỉnh... Lúc này cả nhà hốt hải đưa bác đi rửa ruột...

Giờ bác Ng. vẫn sống vui vẻ cùng bác H. sát vách nhà em...

[to be continued]

Xin lỗi các bác vì đến giờ em mới onl được Cũng vì cái dự án thoát nước của công ty em mãi không bàn giao được cho bên sở Mãi em mới mò được về phòng.. Tranh thủ lúc trưởng phòng đi vắng, em xin kể tiếp chuyện hầu các bác...

9. Chương 9

Câu chuyện thứ 8: QUÁI VẬT SÔNG HỒNG

Theo lẽ thường tình, con người sống tại nơi nào thì cũng mang trong mình nỗi sợ về một điều mơ hồ ở nơi đấy. Đối với dân sông nước và vạ chài, nỗi sợ hãi lớn nhất chính là “Hà bá”. Hà bá là gì không ai biết, nhưng theo các cụ xưa kể thì đó là thần, được trời cử làm quan cai quản một khúc sông. Theo đó dân chài sinh ra tục thờ Hà bá, cầu cho những chuyến câu, mẻ lưới được thuận lợi, cuộc sống trên thuyền nay đây mai đó được yên ổn và không bị yêu ma quấy nhiễu. Dần dần, họ hình thành những “giao ước” ngầm, bắt thành văn để thỏa hiệp với Hà bá. Người sắp chết đuối, dù có vẫy vùng gào thét, hay là người thân chẳng

nữa, thì người làm nghề sông nước cũng không bao giờ được cứu. Nếu cướp người đó khỏi tay Hà bá, cả nhà họ sẽ phải đền mạng... Dù sao đây cũng chỉ là một hủ tục, trong câu chuyện này em xin phép không đề cập đến, vì đối với người dân làng em, có một thứ còn đáng sợ hơn Hà bá, được biết với cái tên “Thuồng luồng”...

Cách đây chừng một năm, trên báo mạng có viết về một loài rùa khổng lồ sống trên sông Hồng ngày trước. Chúng cứ mất dần, cho đến khi chỉ còn một con rùa sống trên bãi giữa. Con rùa này mai to bằng cái phản, đen trùi, hay lên bờ cắp trâu tha xuống sông ăn. Dân ven làng sợ lắm, tìm cách trừ nó. Đuổi đánh một thời gian, cho đến khi 1 mũi lao ghim trúng vào người, con rùa mới bơi ngược dòng biến mất. Người ta nói con rùa đầy sợ, lại bị dân truy đuổi nên trốn mất, nhưng với ông bà và người làng em thì mọi chuyện không đơn giản như vậy....

Cách đây khoảng hơn 10 năm, hồi ông em còn sống. Hồi đấy ông vẫn ra sông tắm, nhưng không còn khỏe như trước. Ông em chỉ sông 1 lần vào buổi sáng sớm, nửa tiếng là về. Ông là dân bờ bãi từ nhỏ, gan dạ, cường tráng, nhưng cũng tuyệt nhiên kiêng cử, tránh động chạm đến thần thánh hay loài ma nam ngoài sông. Đầu như đêm, sáng tinh mơ 6h ông em ra bơi, đến tầm 6 rưỡi 7h kém là về ăn sáng. Mọi thứ cứ thế lặp đi lặp lại cho đến một ngày. Hôm đấy cả nhà cậu D, cậu C đi vắng; dì T em làm ở đền Hà Nội, nên nhà chỉ có ông bà. 8h sáng, không thấy ông về, bà em hốt hoảng đi tìm. Bà em biết chắc mà không bắt ông vì vía ông em rất nặng, chỉ lo ông bị trúng gió mà ngã xuống nước thì không biết thế nào. Chạy ra bờ sông, bà em thấy ông tắm ở giữa sông, tay chân vẫn kì cọ bình thường. Bà cất tiếng gọi ông vào, nhưng không thấy trả lời. Ông em vẫn thản nhiên tắm. Bà em bước đến gần hơn, sát bờ sông, định bụng gọi to cho ông nghe thấy, lúc này bà mới phát hiện ra một điều kinh hãi... Chỗ ông em đang tắm cách bờ tầm chục mét, nước sâu quá đầu, nhưng ông em vẫn nhô nửa người lên, 2 tay kì cọ như đứng trên một vật gì đấy... Sững sờ một lúc, linh cảm chẳng lành bà em cất tiếng hét thất thanh, ông em giật mình quay lại, chú người ngã bổ ra đằng sau.. Chỗ ông em đứng gọn thành một dải sóng kéo dài, nghe oạp 1 tiếng rất lớn. Ông em vẫn tỉnh táo hoàn toàn, bơi về bờ....

Bà hỏi, ông em kể bơi ra đến đoạn đấy như mọi khi, đang định ngụp mấy cái rồi về, thì tự nhiên chân ông em lún được hòn đá trơn nhẵn, rộng khoảng 1m nhô lên ở đấy. Rồi chẳng hiểu sao ông em lại đứng lên hòn đá đấy, tắm rửa bình thường, cảm thấy trong người mơ mơ tỉnh tỉnh. Bà em bảo ông tắm sông được hơn 2h rồi, nhưng ông em không tin, vì ông mới chỉ đứng lên đấy được một lúc, chưa được 10p thì thấy bà gọi... Bà bảo, lúc ông em ngã nghe tiếng oạp rất to, và sóng gọn sóng kéo dài kì lạ ở khúc đấy. Ông bà hoảng quá dạt nhau về thẳng....

Đi hết cầu Chương Dương, qua ngã tư Ngô Gia Tự – đường 5, đoạn Khu đô thị Việt Hưng là làng rấn Lê Mật. Ở cái đất này rấn nhiều vô kể, dữ và có mặt ở khắp nơi. Từ xưa, làng Lê Mật đã nổi tiếng với đặc sản rấn, dân lũ lượt kéo đến thưởng thức, làm ăn phát đạt vô cùng. Người ta cất nhà, tậu xe, xây đường lớn cũng từ mạng rấn mà ra. Cũng từ đó mà sinh ra lắm chuyện kì dị. Ngoài những con trâu con bò đột nhiên mất tích, hay có những tiếng động rột roạt lúc nửa đêm ngoài làng. Hồi đấy, bên phía quê em còn nhiều cây cối, dân thưa thớt chứ không náo nhiệt như dải phố Nguyễn Văn Cừ bây giờ. Dân sợ, mời thầy bên làng em sang xem. Thầy làng em sang, coi qua một vòng trong làng, biết đã có biến, khu này đã có một cái Tinh lớn. Thầy bèn lập đàn, lấy máu trâu bò đổ một đường ra sông rồi tế 49 hình nhân ngoài đó. Tối đấy cả làng nhà cửa đóng kín mít, đến nửa đêm nghe tiếng rột roạt rất nhanh mà mạnh, cả tiếng rít xè xè lẫn trong gió. Sáng ra, vết máu trâu bò hôm trước lẫn nguyên vết đất bị cày xới ra đến tận ngoài sông. Ông thầy linh tiên rồi ra về. 10 ngày sau người ta tìm thấy xác ông thầy trên bờ đê làng, gãy hết xương cốt, máu trào từ mũi, miệng, tai tong tống, 2 mắt đã bị nổ nát bét... Từ đấy trở đi, ngoài bờ sông làng em hay nghe tiếng ì oạp lúc nửa đêm....

Hồi còn bé, mẹ em hay xin nước gạo ngoài Hà Nội về nuôi lợn. Đường xá hồi đấy rất thưa người, mẹ em lại hay đạp xe về muộn. Có một xẩm tối, đang thông dong đạp xe trên cầu Long Biên, mẹ em thấy 1 cái gọn to dưới mặt sông. Mẹ em kể, năm đấy nước lên cao, cách mặt cầu chưa đầy 5m, dừng xe nhìn kĩ, mẹ em tá hỏa nhận ra dưới cái gọn đấy, sát mặt là bóng 1 con rắn cực kỳ lớn, đen sì đang bơi từ từ về phía bãi làng em... Mẹ em bảo chẳng ước lượng được nó dài bao mét, vì lúc đấy còn bé, với lại hoảng quá nên chẳng nghĩ được gì; chỉ nhớ nó dài lắm, lúc trôi lúc lặn, đầu có cái sừng lớn màu đỏ. Mẹ em đứng trố mắt nhìn được một tẹo thì nó lặn xuống đáy sông

Tết năm đấy cả nhà ngoại em đi chùa trong làng. Sư ông là người cao tuổi, sống ở làng từ khi còn là chú

tiểu bé con. Bà em đem chuyện hỏi sư ông, sư mặt dăm chiêu một lúc lâu, rồi bảo ra bàn nước ngồi nói chuyện. Sư kể, từ cái năm Thầy pháp kia đi trừ tà, cái Tinh đấy theo về làng, trả thù ông thầy pháp vì làm nó mất chỗ kiếm ăn. Đây là cái tinh rắn, do oan khí của rất nhiều con rắn bị giết ăn thịt hợp lại. Lâu dần nó thành ma ngoài sông. Con này ngủ dưới đáy sông, ăn xác người chết trôi qua hoặc bắt trộm trâu bò ven bờ. Con rắn này to và khỏe vô cùng, nhưng không bắt người bao giờ. Sư bảo có lẽ tại Thành hoàng làng mình thiêng và yểm ngoài bãi nên yêu ma không phạm được vào trong. Những con rùa khổng lồ ngày xưa chắc đã bị con này cuốn chết hay bị ăn thịt. Điều này sư khẳng định, bởi từ sau năm con tinh này về, loài rùa ở sông cứ mất dần, rồi tuyệt diệt... Cái ụ ông ngoại em đứng lên là lưng nó, nó muốn chìm chết hoặc bắt ông nhưng vì vía ông nặng quá, là dân thổ địa của làng, lại có bà em ra gọi kịp nên chưa làm gì...

Bây giờ mỗi khi về quê, qua cầu, lúc nào em cũng nhìn xuống sông... Nước vẫn cuộn những vệt đỏ dập dềnh...

[to be continued]

10. Chương 10

Câu chuyện thứ 9: CÁI LINH

Cái Linh là em họ em, con gái cả của cậu D. , dưới nó là cái Liên. Cái Linh sinh năm 86, tuổi Hổ, sinh giờ Dần. Mẹ em bảo con gái sinh giờ Dần là sướng và gặp may mắn, nhưng cũng có nhiều truân chuyên.

Cái Linh càng lớn càng xinh. Năm nó 18 tuổi, cao ráo trắng trẻo, mặt mày sáng sủa, thế nên cái giai thường hay sang lê la. Lúc thì con cà con kê, lúc thì rủ đi chơi hay mua quà bánh đến tặng. Nó chẳng đáp lời ai, cũng chẳng nói ra nói vào gì cả. Thế nên cái giai lại càng cố cưa cẩm, rình mò.

Cậu D. em đuổi hết !

Đuổi thẳng cổ, vác gậy ra đuổi !

Cậu em ghét nhất là bọn con trai hay la liếm, làm phiền con gái ở ôn thi ĐH. Nhất là mấy anh ăn mặc không lịch sự, đóng thùng, và đặc biệt là không biết tắt máy dặt xe khi vào đến cổng

Nó ôn thi ĐH mà như bị giam lỏng. Sáng, trưa, chiều, tối ăn gì, làm gì, cậu mợ em lo hết, chỉ việc vác xác ngồi ôn bài. Anh em em sang cũng chỉ nói chuyện được dăm ba câu cậu lại cấm câu... Nó gần như bị nhốt trong phòng, cấm đầu vào đồng sách vở cao bằng đầu nó. Cậu em bảo, nó mà trượt ĐH thì bọn kia chết hết với cậu...

Tối nào nó cũng đều đặn chong đèn học từ 7h, đến 12h thì đi ngủ. Hồi nhà dì chưa xây, mỗi lần sang em đều ngủ ở phòng cạnh phòng nó. Em kém nó 1 tuổi, ham chơi, thế nên thấy con bé học vậy cũng hơi hoảng. Đều đặn như đêm, nó học đến nửa đêm thì thấy tắt đèn

Phòng cái Linh ở tầng 2, phía sau là một vườn khế rất rộng, được ngăn cách với đường ra sông bằng một bức tường gạch loang lổ. Cái Linh kê bàn học nhìn ra sông qua vườn khế, nhưng nó chẳng mở cửa sổ bao giờ. Nó đặc biệt nhát chết, sợ ma, và có lẽ cũng là một trong số những người hiếm hoi ở làng em không biết bơi.

Cái Linh chăm chỉ và rất thương bố. Cậu em bảo gì nó cũng nghe, không bao giờ cãi, dù có phải cần răng cố gắng nó cũng làm. Cậu em tỏ ra yên tâm về nó lắm. Tối tối lên kiểm tra, 7h con gái đóng cửa chong đèn, thế là yên tâm xuống ngủ. Nhà cậu em cầu thang nằm ngoài hành lang tầng 2, thế nên 2 tầng biệt lập hoàn toàn, không chung chạ cửa ngõ gì cả. Con Liên ngủ dưới tầng 1, tầng 2 dành hoàn toàn cho con Linh ôn thi, để trống 1 phòng bên cạnh.

Con Linh càng ôn càng gầy mòn. Thế nhưng chỉ trong 1 tuần liên tục, nó giảm cân thấy rõ. Người gần như da bọc xương, mặt xanh xao, dờ dẫm. Cậu mợ em thương quá, chăm chăm bồi bổ, nhưng không lại. Nó càng lúc càng héo hon, hỏi không đáp, cứ lảm lì... Mẹ em bảo có khi cậu nên xem lại, ép nó học nhiều quá đâm ra stress hoặc tự kỉ thì khổ thân.. Cậu D lo lắm...

Tối đấy, cũng như mọi hôm, 7h cậu em lên tầng 2 thì nó đã chong đèn học từ lúc nào; cậu lại yên tâm đi nằm. Chẳng hiểu sao đêm đấy trở gió, cái lưng đỡ chứng, đau quá không sao cậu em ngủ được. Nhìn đồng hồ thì mới gần 12h, cậu nghĩ bụng thôi lên bắt con bé đi ngủ không mai lại mệt. Cầu thang lên tầng 2 lát đá và khá cao, do cơn mưa ban tối trở nên trơn trượt, cậu em cứ dò dẫm từng bước lên chỗ cửa phòng con Linh còn sáng đèn. Cậu lên đến nơi, mở hé cửa ngó vào cho con Linh đỡ giật mình...

Con Linh không còn ở đó ! 2 cánh cửa sổ mở toang, nước mưa hắt vào ướt cả quyển sách !

Ngoài ra ngoài sân tối om như mực, mưa lâm thâm. Nhà cậu em đến tối là đóng cửa biệt lập với các nhà khác, lại nuôi 2 con chó rất khôn, cứ có động là sủa, nhưng tuyệt không thấy tiếng gì. Đèn nhà bếp và phòng tắm cũng im im.. Bất chợt có tiếng rì rào nói chuyện dưới vườn khế, cậu em chùn hẫn lại... Rón rén bước ra hành lang ngó xuống vườn, cậu em thấy con Linh đang lẩn bấp cạnh 1 gốc khế, phía trước nó, là bóng một người đen sì đang úp mặt vào góc tường. Cái bóng đứng im, không cử động gì cả, còn con Linh cứ rủ rỉ liên hồi. Cậu em hét lên một tiếng “Linh!”, con Linh giật mình rồi ngã lăn ra đất, một tràng cười ré lên sắc lẹm, chỗ cái bóng đứng giờ chẳng còn gì....

Sáng sau, bà em bôi dầu, đánh gió một lúc lâu thì cái Linh tỉnh... Nó chẳng hiểu tại sao lại bị sốt và nằm đây... bà em gặng hỏi thật lâu thì nó nhớ... Nó bảo, cách đây 1 tuần, nó vẫn ngồi học như mọi khi. Bỗng có tiếng cóc cóc ở cửa sổ, như có người cầm đất ném. Nó sợ lắm, toan gọi cậu D. thì dưới vườn khế có tiếng gọi thì thầm, nhưng nghe rất rõ “Linh!”. Không hiểu sao nó đứng lại và đi ra phía bàn học, dù vẫn tỉnh táo. Cái tiếng đấy lại cất lên lần nữa làm nó biết chắc không phải nghe nhầm tiếng gió “Linhhhh”... Bất giác nó “Ơi”...

Thế rồi cửa sổ mở ra, có bàn tay một cô gái bám lấy chấn song mà đu lên. Nó không nhớ mặt, nhưng bảo trông rất quen. Chẳng hiểu sao nó không thấy sợ mà lại cầm tay cô gái. Bàn tay đấy dắt nó chui qua khe cửa sổ rơi xuống vườn. Rồi cô gái đấy bắt nó hát. Một lúc lâu sau, cô gái ghé vào tai nó thì thầm “Mai tao lại tìm mày nữa nhé” rồi dắt nó đu qua khe cửa sổ vào lại phòng. Sáng ra nó chẳng để ý thấy gì khác...

Cậu em hỏi, thế còn bóng đen đứng im quay mặt vào tường là thế nào, và cả tràng cười the the ? Nó khẳng khẳng bảo chỉ có cô gái đấy, khóc như mưa rồi ngất lịm... Nhà em hoảng quá....

Bà em thở dài đi xuống ban thờ.....

Cả sáng hôm đấy bà cấm cả nhà xuống vườn khế, một mình làm gì đó ở góc tường. Đến giữa trưa bà lên, mặt xanh xao, bảo “Từ giờ nó sẽ không bị quấy nữa” rồi trở về buồng dưới...

Quả nhiên từ đợt đấy trở đi con Linh không còn vàng vọt nữa.

Cậu em cũng đem gỗ mà chặn chết cái cửa sổ lại, không thể mở ra, cho đến một ngày khác....

[to be continued]

11. Chương 11

Câu chuyện thứ 10: CON BẠN HỌC

Con Linh ôn thi chăm chỉ và miệt mài, nhưng cái trận ốm đấy làm nó xịu hẳn. Cậu mợ D. vẫn cố chăm bẵm, bố mẹ em năng sang chơi hơn, dúi cho nó mấy hộp Ensure tắm bổ. 1 tháng gần thi nó vui đầu vào học, cố quên đi mọi thú vui hàng ngày, họa hoàn lắm thì ngồi xem ti vi được dăm mười phút...

Cơ mà con Linh trượt !

Thiếu 1 điểm để vào Nông Nghiệp, nó cũng chẳng đăng kí cao đẳng... Ngày biết tin, con Linh phát bệnh ốm cả tuần. Khóc lóc chán thì lại lẩn ra ngủ. Đến bữa cậu mợ mang cháo lên mới chịu ăn chút đỉnh. Cái thân thể gầy o của nó lại càng được thể suy sụp. Người tong teo, mắt trũng, thâm quầng... thế nhưng con Linh vẫn đẹp. Mắt nó buồn và lúc nào cũng ngân nước như chực khóc. Cái tuần con Linh ốm, nó như một người khác. Lúc tỉnh lúc mê, lúc khóc lóc vật vờ, lúc lại cười lảm nhảm 1 mình. Có đêm cậu mợ em đang ngủ thì

con Linh dựng dậy, bảo “ngoài bãi có cái đám ma to lắm, nhưng sao lại đưa giờ này” Cậu em chẳng nói gì, đuổi nó lên gác bắt đi ngủ. Sáng hôm sau trong làng có người chết thật. Tiếng kèn inh ỏi re re khắp nơi... Ngày đưa quan nhập thổ, đám đang đi qua con đường con con ra sông cạnh nhà em thì không sao quan di chuyển tiếp được. Chững lại ở đầu đường nửa tiếng rồi mới đi tiếp. Người ta bảo, người gốc ở làng, lúc chết đi bao giờ cũng muốn ra sông lần cuối. Cậu mợ D. thấy vậy trong lòng đâm lo lắng... Thế nhưng con Linh chẳng biết chuyện đấy, nó mãi chìm trong cơn mộng mị của mình.

Khóc nhiều, lại biếng ăn, con Linh gầy rộc như da bọc xương. Cái tuần đấy có lẽ là thời gian em sang thăm nó nhiều nhất. Ngồi trông nó, chủ yếu nghe nó khóc, với cả nói luyên thuyên. Nó kể về một người làng bị chém chết đầu bãi ra sông cách đấy hơn chục năm vì ăn trộm. Nó bảo lúc chết, người đấy bị trói gô lại áp mặt vào bờ tường, dân làng sau cầm rựa bổ vào đầu, nứt toác... Em trông nó mà như thử lửa với tinh thần.

1 tuần sau con Linh đỡ hẳn, không còn nói cười linh tinh nữa, mà đã chịu xuống nhà ăn cơm. Nó lại sinh hoạt bình thường, nhanh nhẩu, nói nhiều, ăn cũng nhiều. Dần dà người cũng đấy đà trở lại Nó bảo quyết tâm thi lại năm sau. Bố mẹ em nghe vậy cũng mừng, rồi sau xin cho nó vào 1 trường trung cấp tài chính của quân đội, học kế toán, để nó đỡ có thời gian ở nhà 1 mình mà tự kỉ. Cái Linh nghe lời bố mẹ em, xách cặp đi học, và đi ôn thi lớp 13.

Hè năm đấy nhà em đi Hạ Long, mẹ em rủ con Linh đi cùng cho vui. Ở biển cũng hay, thoáng đãng và mát mẻ, tinh thần cũng dần trở nên phấn chấn. Thế nhưng bố em chẳng hiểu đi đứng thế nào mà bị ngã đập lưng, phải bó thuốc Cả nhà đành về sớm mà thuốc thang cho bố.. Đợt đấy mẹ em vẫn đi làm, 2 anh em em đi học, nhà chẳng có ai trông bố. Con Linh xin sang ở nhà em, để thuốc men cho bác, và cũng để đổi gió. Nó cũng chẳng biết có chuyện gì đợi nó tiếp theo....

Con Linh sang nhà em có một thú vui rất hay, đấy là cứ đến tối lại lên tum hóng mát Ngày đấy khu nhà em toàn nhà tập thể 2 tầng, thỉnh thoảng nhú lên 1 căn 3, 4 tầng, thế nên đứng trên mái tầng 3 nhà em ngó sang 2 bên rất rộng rãi Lên một mình chán, nó rủ em lên cùng nói chuyện cho vui. Từ đấy em cũng hay tranh thủ thu xếp bài vở, tối lên tum hóng chuyện cùng nó.

Con Linh hình như rất thích để gió thổi vào mặt. Nó cứ hít hà cái hơi gió thổi qua, rồi lại cười bảo “Con gái ở sông anh ạ” Lúc này nó chẳng còn quái quái như hôm em trông nó ở quê, bình thường như mọi đứa con gái khác, cũng nói cười phe phé như ai. Nó cũng chẳng còn lảm nhảm kể chuyện nọ kia nữa, cho đến tối hôm đấy..

Như lệ thường, ăn cơm xong, con Linh tranh phần rửa bát rồi ngồi xem ti vi. Đến tầm 9h nó lại gọi em lên tum, tắt đèn ngồi hóng gió. Đêm đấy oi, trời chẳng có gió, cũng chẳng có trăng sao gì cả. Mãi nói chuyện, mãi sau em mới để ý đồng hồ là hơn 10 rưỡi. Cả phố đã đi ngủ, chỉ còn 1 nhà gần nhà em chong đèn. Bỗng con Linh quay sang em bảo nhỏ “Chẳng hiểu sao con gái con nứa tự nhiên mặc váy vào cái trời này anh nhỉ”

Thấy nó nói 1 câu vô nghĩa, em nghĩ bụng có biến... Con Linh cứ nhìn về phía nhà kia, rồi lại quay sang em bảo “Cái con đấy chắc là hâm, đứng lên tum mặc váy đi qua đi lại.. Mà sao nó cứ nhìn em?”

Theo hướng nó hắt hàm, em nhìn quanh, chỉ còn duy nhất là sáng đèn và có tum... nhưng không có một bóng người. Cả phố chìm trong màn đêm im lặng, tĩnh mịch. Còn tum cái nhà kia tuyệt nhiên không có ai qua lại...

“Anh Đ. sao con hâm kia nó cứ nhìn em?”

Em biết rồi... Thật sự là đến lúc này em biết có chuyện gì rồi. Em bảo ờ, anh cũng thấy nó nhìn mày, nhưng mà ko nhìn rõ nó mặc váy áo như nào.

“Nó mặc cái váy xanh liền thân mới lại buộc tóc 2 bên, có đoạn ngắn tí mà cũng không nhìn rõ”

Mồ hôi em đổ ra lạnh toát sống lưng. Em kéo nó xuống, bắt vào phòng em, lúc này em mới dám nói thật...

Năm cấp 2, em chơi thân với 1 đứa con gái. Tuy học khác lớp nhưng nhà gần, đi học toàn gọi nhau. Chơi với nhau 3,4 năm. Đến năm lớp 9, đang ở quê chơi với bà thì bố em gọi về, bảo, con Linh chết rồi, tai nạn tối qua, giờ mày có đi viếng thì tao qua đón.....

Con bé đấy tên là Linh, trùng cả họ cả tên với con Linh em em... Tối trung thu năm em học lớp 9, nó đạp xem lên Bưởi mua pháo, đi qua bùng binh, mà bây giờ là Ngã Tư Cầu Giấy thì bị 1 công nông chở gạch

đâm chết. Chân tay nó gãy nát, rời ra, nhưng vẫn thoi thóp, đến khi đưa vào BV Giao Thông thì tắt thở... Lúc chết nó mặc bộ váy áo màu xanh liền thân, và có thói quen để tóc 2 bên.....

Con Linh nghe xong mặt cắt không còn giọt máu, sáng hôm sau nằng nặc đòi về quê.

Tối hôm đấy nó lại mất ngủ. Cái cửa sổ vẫn kín, chốt chặt từ hôm cậu D. đóng đinh cố định. Nó bắt con Liên lên ngủ cùng.

Lên tầng 2 phải đi qua 1 hành lang nhỏ, qua chuồng chó, theo các bậc thang ốp đá và 1 hành lang nữa mới đến được phòng nó. 2 chị em dò dẫm dắt tay nhau đi lên, mở cửa phòng ra, con Linh hét toáng lên rồi ngất lịm. Con Liên hoảng quá kêu ầm ĩ, cậu mợ em thấy động phi vội lên tầng... Bóp huyết nhân trung 1 lúc thì con Linh tỉnh, nhưng mặt nó trắng nhợt, chui tọt vào góc nhà khóc rú lên. Nó chỉ vào cuối giường, cạnh chỗ con Liên ngồi, run rẩy nói với cậu em... “Con bé ở nhà anh Đ... chân tay nó... nó ngồi cạnh con Liên...”

[to be continued]

12. Chương 12

Câu chuyện thứ 11: GÓC VƯỜN

Băng đi một thời gian kể từ dạo đấy con Linh không còn bị ma hành nữa. Nó được cái không để ý chuyện gì lâu, thế nên dần lấy lại cân bằng. Sau cái đợt con Linh bận em theo nó mò về Ngọc Thụy, bà em đâm ra đâm chiêu và cau có nhiều hơn. Sáng sớm bà ra bờ sông cầm theo cái bị, đến gần trưa lại về. Thỉnh thoảng cậu C. ngó sang, thấy cái bị lúc về bà xách nặng trĩu, nhưng chẳng dám hỏi, hoặc cậu cũng không quan tâm. Cứ thế đến ngày thứ 10 thì bà không ra đằng đấy nữa.

Cái cửa sổ trong phòng con Linh vẫn bị đóng đinh chặt, trước cửa phòng nó lại được biện thêm 1 lá bùa cậu em xin trong chùa; thế nhưng khoảng vườn dưới chân cửa sổ bà em cấm tuyệt đối người nhà được lai vãng. Có thờ có thiêng, có kiêng có lành, nên nhà em cũng chẳng ai dám cãi lời. Cái chuồng gà được cậu D kéo lại sát cửa vườn, cách chuồng chó một đoạn. Lại đem dây buộc thành hàng rào, ngăn cách với góc vườn sau.

Ở góc vườn đấy thấy bà em đặt 1 con chó đá không có hốc mắt.

Em kể thêm một chút về cái vườn nhà cậu D. Nhà cậu em xây 2 tầng, cầu thang và hành lang đặt ở ngoài. Dưới gầm cầu thang là 1 khoảng sân bê tông nhỏ, có cái giếng và bể nước mưa. Cuối chỗ đấy là đường ra vườn. Tối nay có thời gian em sẽ vẽ qua để các bác dễ hình dung Vườn nhà cậu ngăn cách với đường ra sông bằng một cái tường gạch cũ, chẳng biết xây từ bao giờ. Trong vườn chủ yếu trồng khế và 3 cây chuối ở góc tường, chỗ nhìn lên cửa sổ phòng con Linh.

Đặt con chó đá ở đấy một thời gian thì cái đường nhỏ đi ra sông sát tường nhà cậu em bị bịt lại. Chẳng biết phường xã làm gì mà lại đem đất đá đến bịt kín cuối ngõ, đoạn nhà em, thành ra người làng chẳng còn qua lại được nữa. Con Linh vẫn sinh hoạt bình thường, cái cửa sổ vẫn đóng im ỉm, và cũng không còn nghe thấy tiếng gọi như hồi trước nữa.

Hôm đấy nhà em làm giỗ.

Ở quê em có một món đặc sản rất ngon, là củ chuối nấu với lươn. Đám giỗ nào trong làng cũng phải có một nồi lớn, nghi ngút và thơm phức. Đám trẻ con tỏ ra khoái chí với cái món này, lúc nào cũng giành ăn sạch sẽ.

Trước ngày làm giỗ, em với mẹ về sớm để cùng cậu mợ chuẩn bị. Nhà em rộng nên kê bàn ăn ngay tại sân nhà cậu D. Lại kiếm cái bạt che ở trên nên chẳng khác gì cái rạp cả, thoải mái ăn mà không lo nắng mưa. Cơ mà không thiếu món củ chuối. Chiều tối hôm đấy mẹ em chuẩn bị ra chợ mua thì cậu C. gạt lại. Cậu bảo vườn nhà mình còn chuối. Chẳng nói chẳng rằng cậu C vác dao trèo qua cái hàng rào. đi ra chỗ 3 cây chuối vườn sau, cũng là chỗ ngày xưa cậu D. chôn con Tin.

Cái hồ con Tin bị tha mất xác nằm trước giờ đã lấp kín lại, nhưng chẳng hiểu sao đất ở đấy luôn mới. Lúc nào cũng nâu tươi, khác hẳn màu đất xỉn, xám ngoét như những chỗ khác trong vườn, dù chuyện xảy ra cũng hơn 3 năm. Cậu em chôn con Tin ở gốc chuối trong cùng, cái cây duy nhất mọc củ treo lơ lửng.

Trời mùa đông nhanh tối. Chạng vạng nhìn không rõ mặt người, cậu em lơ mơ nhìn thấy củ chuối, vung dao chặt. Nghe đóp 1 cái, tay cậu em bị giật mạnh, tê rần như vừa chém vào cái gì rất cứng. Cái củ chuối vẫn trơ trơ, nhưng từ vết chặt đấy một dòng nước lỏng lỏng chảy ra ồ ồ ọc. Cậu em đưa tay quệt vào dòng nước đấy, rồi ngó xuống con dao, mẻ một miếng... Cầm thấy kinh hãi, tưởng hoa mắt, cậu em nhìn lại chỗ vết chém thì đằng sau bụi chuối, chỗ góc tường, một cặp mắt đỏ lòm trong bóng tối nhìn thẳng vào cậu em, bảo “Sao mày chặt tay tao” Cậu C. em hoảng quá quăng cả dao mà phi bán sống bán chết lên nhà. Nhìn thấy cậu la ầm lên, mặt tái mét, cả nhà hốt hải chạy ra. Lúc này mọi người mới thấy bàn tay trái cậu em, chỗ đưa lên quệt lúc này bê bết máu tươi...

Bà em từ bếp đi ra, không nói câu nào, không hỏi han, gơ tay tát cậu C một cái rất mạnh “Thằng ngu”. Đoạn bắt cậu rửa tay, lên ban thờ thắp hương, còn bà thì đi ra chỗ cây chuối. Mẹ em, dì T. mặt cắt không còn giọt máu, thút thít khóc vì lo cho cậu. Em cũng run như cầy sấy, nhưng không dám đi theo bà, mà chỉ dám ra cái chuồng chó hóng vào. Bà em đi thẳng chỗ cây chuối, cái cạnh nhà che khuất làm em không nhìn thấy bà làm gì, chỉ nghe loảng thoảng tiếng mắng chửi....

Năm đấy giỗ nhà em không có nồi củ chuối

Cái góc vườn từ đấy lại càng kì dị hơn. Chẳng cần bà nhắc nữa, cả nhà em chẳng ai dám động một bước vào vườn sau, âu chỉ có cậu D. hàng ngày vào chăm gà, nhưng cũng không lơ rờ gần cái hàng rào.... Chuyện cũng chỉ đến thế nếu con gà trống trong đàn không quá nghịch. Sáng sớm, như mọi khi cậu em ra vườn mở chuồng gà. Con gà trống chẳng gáy gùng gì, vỗ cánh bay phành phạch lên cái hàng rào. Chẳng để ý, cậu em đuổi theo giữ nó lại. Đuổi một chập thì cũng tóm được. Sau này cậu em kể, đang nghĩ bụng bực mình, tự nhiên thấy trong người là lạ và khó thở. Lũ gà đang kêu oang oác tự nhiên im bặt... Ôm con gà trống trước ngực, đột nhiên cậu thấy cả đàn gà, 2 con chó, và con mèo đứng trên lan can cầu thang mở mắt trợn trợn nhìn cậu.. Chúng nó đứng im, quay mặt nhìn thẳng vào mặt cậu, chẳng sủa, cũng chẳng còn kêu nữa... Cúi xuống nhìn con gà trống, cậu em thấy một cục máu đỏ tươi trông như con chó con.... Sợ quá cậu em phi thẳng lên nhà trên...

Từ đó cũng chẳng có ai dám loảng quăng gần cái chuồng gà..

Chỗ góc vườn, con chó đá mù mắt vẫn đứng lặng thinh....

[to be continued]

13. Chương 13

Câu chuyện thứ 12: Ở NHỎ

Từ hồi ông mất, bà em cất 1 căn phòng nhỏ lợp ngói ở cái sân đằng sau nhà cậu C. Từ cổng đi vào khu nhà em thì nhà cậu C. là nhà đầu tiên bên tay trái. Cậu C. từ nhỏ là người thông minh, học hành giỏi giang nhất trong 4 chị em. Năm 18 tuổi, cậu dùng dùng nghỉ học, bỏ đi buôn biệt xứ. Thời gian đấy cậu em tìm đường sang Liên Xô buôn bán. Cái hồi mà cả nước chỉ dùng đồ Liên Xô, gia đình nào có cái bàn là Liên Xô hay mấy cái xô nhôm đã là thuộc hàng có của ăn của để. Cậu em sang được 1 năm thì làm ăn bắt đầu thuận lợi. Chẳng nhớ cậu em buôn gì, nhưng thấy gửi tiền về cho chị em đều đều, lại kèm theo mấy cái bàn là, nồi cơm nữa Ông em phần cho con cái, phần đem bán. Cuộc sống nhờ thế mà cải thiện dần dần.

Làm được 3 năm thì cậu C. nghỉ, lại về nước. Lúc này cậu em để dành được một cơ số tiền và vàng. Cậu theo bạn bè lên biên giới đánh hàng về bán.

Trời chẳng được lòng người, chuyến hàng đầu tiên cậu em bị cướp sạch. Bọn nó chặn đường trên đèo, lột sạch sẽ cả đoàn, bao nhiêu tiền bạc cậu đem theo đều mất trắng. Không bỏ ý định, cậu C lại xoay sang

buôn thuốc lá. Được dăm ba chuyến, cậu lại bị lột sạch trên đèo Hải Vân. Cửa nả cứ thế bay đi hết. Cậu lại vay mượn, gom góp, mở hàng quần áo trên chợ Đồng Xuân. Buôn bán đắp đổi, có phần cũng kiếm chác được.

Năm 1994 chợ Đồng Xuân cháy !

Tài sản cuối cùng của cậu em theo thế mà bay luôn... Chán nản cậu nằm nhà 1 năm rồi lấy vợ. Hồi bé anh em em sợ cậu C lắm. Lúc nào nhìn thấy bọn trẻ con cậu cũng trừng mắt, hoặc lườm lườm không nói câu nào Năm em 16 tuổi thì cậu C. ly dị. Bà thì thăm với mẹ, mợ V. vô sinh. Thời gian sau cậu em xin được chân lái xe ô tô công ty nước ngoài. Cậu lại chúm mũi vào công việc. 1 năm sau cậu C. đi bước nữa. Vợ cậu kém gần 20 tuổi, rất xinh đẹp và giỏi kiếm tiền. Mợ sinh được 2 đứa con gái. Gia cảnh cứ thế khấm khá dần. Đến khi ông ngoại em mất, chia đất cho các con xây nhà, cậu mợ em dựng được 1 căn biệt thự nằm ngay đầu ngõ. Ngày tân gia, trời đang quang tự nhiên có cơn gió mạnh, bụi mù mịt thổi vào từ đầu đường rồi cuốn thẳng ra sông.

Mùa hè cách đây 4 năm, em hay sang kèm thằng TA. con dì T ôn thi ĐH. Anh em chạc tuổi nhau, lại hợp tính nên có phần thân thiết hơn cả. Tối nằm ngủ với nhau, tự nhiên nó quay sang bảo “Nhà bác C. dạo này hay có người đến lúc nửa đêm”

Từ xưa đến nay cậu C em là người nguyên tắc, về nhà là đóng cửa cực ít khi tiếp khách sau giờ làm việc. Nhà cậu cứ 9h là tắt đèn lên gác chuẩn bị đi ngủ. Em chẳng tin nó, coi là nói linh tinh, quay lưng ngủ tiếp.

Cơ mà thằng TA. nói thật...

Buổi đêm em hay thức khuya, lúc đọc báo, lúc xem phim, hoặc có lúc chỉ để ngồi hóng mát. Đêm đấy khó ngủ, lay mãi em mới rủ rê được thằng TA ra sân ngồi tán phét. Vừa đặt chân ra bậc thềm, em nghe tiếng “Loẹt xoẹt, loẹt xoẹt” giống dép chà lên mặt đường bên sân nhà cậu C. Con chó nhà cậu hằng ngày hay gầm gừ, đêm nay tự dưng im bật. Bà em và nhà 2 cậu đã tắt đèn đi ngủ từ lâu. Em thì thăm với thằng TA “Có trộm”. Ngó ra sân, em chết sững, bóng một người đàn bà mặc áo rộng thùng thình, tóc bù xù, dài rủ kín vai vừa bước vào cửa nhà cậu em.. Chỗ cái cửa phụ chẳng mở bao giờ ...

Thằng TA bảo “Khách cậu C. em thấy đến nhà khoảng 2 lần vào tầm này nhưng không dám hỏi”

Sáng ra, em đem chuyện nói với bà. Bà em nghĩ lung lắm, rồi bỏ vào buồng... Cậu C. một mực khẳng định chẳng có ai điên mà đến chơi vào tầm đấy, và chắc chắn em bị hoa mắt. Thằng TA cũng im lặng hồi lâu rồi đi lên gác.

Bẵng đi một thời gian, em lại mò sang chơi. Hôm đấy nhà dì đi vắng, cậu C bảo em sang phòng trống trên tầng 3 mà ngủ, tiện trông hộ cậu con B. đang ốm.

Nằm giường lạ em bị khó ngủ; con bé phòng bên ồm, thỉnh thoảng lại cựa mình làm cái giường kêu cọt kẹt. Một lúc lâu sau, phần vì mệt, phần cũng quen quen, em thiếp đi. Cơn buồn ngủ đến bất chợt mà cũng tan nhanh. Cái cửa gỗ khép hờ, bị bật ra, gió sông thổi sộc vào phòng. Em nửa tỉnh nửa mê co tay kéo cái chăn ngang bụng, bỗng bất chợt một bàn tay từ phía cuối giường tóm chặt lấy tay em, lạnh toát ! Em sợ quá mở choàng mắt ra, ứ ứ không nói được câu nào. Căn phòng trống trơn !

Người em như có cái gì đó chèn qua, nhưng đầu óc thì lại trở nên mù mịt. Lúc này em mới thấy ở giữa phòng lù lù một đồng đen sì, to bằng cái bao tải, bất động. Ở góc nhà, có cái gì đó cứ đùn đùn lên như tổ mối, rột roạt, rột roạt... Cái đồng đấy đứng im một lúc, rồi lao nhanh về phía em. Lúc đấy em không biết gì nữa, mở mắt ra thấy trời sáng, em lủi luôn về nhà.. Năm đấy là năm 2008...

Sau cái đêm ngủ nhà cậu C., em chẳng dám về quê nữa và cũng chẳng dám kể với ai. Mọi người thấy thế đâm ra trách nhiều lắm.

3 tháng sau nhà ngoại em có giỗ. Buổi tối hôm đấy, quá 10 rưỡi, dọn dẹp xong ai cũng mệt lử. Nhà cậu D. đóng cửa đi ngủ sớm, chỉ còn mấy anh em em, dì T với 2 bà mợ ngồi sân nói chuyện, cậu C lên nhà chơi với con khướu. Con khướu của cậu C rất khôn, nhưng chẳng hiểu dạy dỗ thế nào mà nuôi gần 2 năm vẫn không biết nói. Chỉ kêu kêu mấy tiếng rồi thôi. Thế nhưng cậu em vẫn thích nó lắm. Tối nào cũng ra ngó nghiêng nó một chút rồi mới đi ngủ. Cái lồng con khướu treo ở hiên trước cửa nhà.

Hội nhà em đang ngồi nói chuyện râm ran bỗng con khướu giãy giụa, vỗ cánh phành phạch và kêu ầm ỹ. Nó đập cửa chuông, lông xù lên, vỗ cánh điên loạn. Cậu C rói cả lên chẳng biết làm thế nào. Cả nhà em cũng chạy xuống xem. Lúc này tự nhiên con khướu cất tiếng nói, lạ hoắc, nhưng rất rõ ràng “Mưa mật mây ra” ... Ai cũng không tin vào tai mình... “Mưa mật mây raaaa” Con khướu nhìn thẳng vào mặt em mà rít lên re re. Tim em đứng im, chết cứng. Dì T sợ quá gào toáng lên. Con khướu lại vỗ cánh điên loạn, mở nó banh rộng ra ngửa cổ lên trời.

“Mưa cái mật mây raaaaaaaa”

Em sợ quá không nói được câu nào, nhưng người con khướu chĩa vào không phải em, mà là mợ H, vợ cậu C, đứng sau lưng em.... Mợ H đột nhiên vùng chạy vào trong nhà, dì T với tay ra kéo nhưng không kịp. Mợ vừa chạy lên tầng vừa gào, Con ơi Conn. Lúc này mọi người mới nhận ra con B đang ở trên gác một mình.. Mợ H lao lên trước, cậu C, em và thằng TA cũng lao theo. Chạy đến tầng 3, cái cửa sổ hướng ra sông bỗng bật tung, một cái bóng lù lù như bao tải nhảy vọt ra. Mợ H lao vào ôm con B, con bé tròn mắt không hiểu gì, khóc òa lên.

Lúc này dì T gào lên thất thanh dưới nhà “Anh C. ơi, ôi giờ ơi anh C. ơi”, 3 cậu cháu lại lao xuống tầng 1... Dưới nhà, chẳng hiểu ai thả hay con khướu đập được cửa lồng, bay toán loạn khắp phòng.. Nó rít lên sồn gai ộc “Thất cổoooooooo” “Mưa mật mây raaaaaaaa” rồi bay theo hướng cái bóng vọt ra sông.

Cả nhà em loạn tiếng khóc, tiếng la hét. Thế nhưng cửa phòng bà vẫn đóng im ỉm, chỉ nghe tiếng tụng kinh đều đều....

[to be continued]

14. Chương 14

Câu chuyện thứ 13: MẢNH XƯƠNG

Chuyện này xảy ra cách đây 2 năm, hồi em học năm thứ 4 ĐH.

Nhà ngoại em có cái vườn rất rộng, nằm cạnh bờ sông. Trong vườn trồng đủ thứ cây, sit sit nhau, vừa lấy bóng mát và cũng để ăn quả luôn.

Hàng ngày cả nhà đi làm hết, chỉ có bà em với mợ L, vợ cậu D. ở nhà. Mợ em trước trồng ngô ngoài bãi, từ hồi bãi bị lở mất, mợ em về trông nom cái vườn quả. Ban ngày khu nhà chẳng có ai ngoài 2 mẹ con.

Mùa gió, lá rụng bay đầy vào sân, bà với mợ em cứ tuần lại quét sân 2, 3 lần rồi đem lá ra bờ sông đốt. Hôm đấy vừa gom xong đồng lá thì con chó nhà cậu C ở đầu chạy về tha theo miếng xương như xương lợn. Nó chui vào cạnh bếp ngồi gặm ròn rột, nước dãi chảy ra bắn cả sân. Thấy ngứa mắt bà em cầm chổi vục cho nó 1 cái, nhặt cái miếng xương đem vứt ra sông cùng đồng lá khô.

Đến chiều con chó lại tha miếng xương về gặm. Bà với mợ em tức lắm, lại đánh nó một trận rồi cầm miếng xương ném xuống nước.

Sáng hôm sau gió to, lá cây bay từ vườn sau vào, phủ kín sân. 2 mẹ con lại cầm chổi ra quét. Gom lá thành một đồng xong, lại thấy miếng xương với vết gặm nham nhở của con chó dưới đất, bà em quát nặng lên. Mợ L cũng bực, ném luôn miếng xương vào bãi lá rồi đem đốt.

Đến chiều hôm đấy có người ở ủy ban xuống gõ cửa nhà em. Ông công an phường vào bảo, hôm qua có người tìm thấy 1 cái xác ở bụi chuối gần bờ sông, đoạn ngược dòng bên trên nhà em. Cái xác chết cũng ít lâu, giờ còn nham nhở. Người ta đang đợi pháp y, nhưng chẳng hiểu sao thiếu đầu mất 1 bên xương hông. Ông ý đang đi quanh các nhà gần bãi hỏi thăm.

Bà với mợ em lúc đấy sợ quá, nhưng chẳng hiểu sao lại bảo không biết. Ông công an đi khuất ngõ, 2 mẹ con chạy ra bờ sông thấy con chó nhà cậu C ngồi im, mắt mở trừng trừng nhìn vào đồng tro lá... Mợ em vào

bó, mảnh xương vẫn còn đấy, chỉ cháy mất 1 góc bé tí, vết gặm của con chó vẫn y nguyên.

Bà em sợ quá, cầm ném luôn xuống chỗ nước chảy xiết, chìm nhanh.

Sáng hôm sau ông công an quay lại, bảo tối qua người ta tìm thấy mảnh xương của người chết kẹt vào hòn đá dưới bờ sông cạnh bụi chuối, nhưng có vết chó gặm và bị xém mất 1 góc...

Sau cái buổi sáng ông công an vào thông báo, bà với mẹ em sợ lắm. 2 mẹ con lên ban thờ thắp hương cầu khẩn liên tục. Bà em kể, lúc vừa đốt nhang xong thì cái bát hương bùng cháy phừng phừng nhưng không có khói. Lúc sau lửa tắt, nhìn lại thấy chỗ đấy vẫn y nguyên. Mẹ em đứng bên cạnh quỳ sụp xuống quỳ lạy.

Đến tối về kể, cả nhà bảo bà em với mẹ Loan làm thế là không phải với người chết, có khi mai ra ủy ban xem người ta nói thế nào rồi lẽ lạt.

Tối hôm đấy em về chơi, thấy bà em có khách.

Bà em kéo rèm kín mít, chỉ có tiếng rì rầm to nhỏ trong buồng, cả nhà cũng chẳng hỏi han gì.

Khách ngồi đến nửa đêm vẫn chưa về. Nhà em ai cũng có chìa khóa cổng nên cậu mẹ đi ngủ trước, tầm đấy chỉ còn em với thằng TA đứng trên tầng hóng mát như mọi khi. Trong buồng bà vẫn có tiếng to nhỏ rì rầm, nhưng toàn giọng một người, không thấy thay đổi.

Một chốc sau nữa thì khách về. Trời tối thui, 2 anh em em đứng trên ban công tầng 2, phòng thằng TA, cũng không bật điện đóm gì. Chẳng nghe tiếng mở cửa, cũng chẳng thấy bà em chào, 2 người cứ thế bước ra ngoài sân, một nam, một nữ mặc áo thụng.

Một người quay đầu bước ra bãi.

Người nữ đi về phía vườn sau nhà cậu D. khuất tầm nhìn của 2 anh em em rồi mất dạng.

Cửa nhà bà vẫn đóng im ỉm.

2 anh em em thấy sợ, lủi luôn vào phòng chốt cửa chặt.

Đêm đấy em đang ngủ thì thấy tiếng bà la khóc, nhưng không ầm ĩ, được một chập rồi chẳng thấy gì nữa. Chắc cậu mẹ ngủ say, lại ở buồng sau nên không biết, chỉ có em với thằng TA nằm phòng nó, ngay sát nhà bà nghe thấy.

Sáng hôm sau em xuống sớm, thấy bà em tóc tai rũ rượi ngồi trên bàn nước. Bà em bảo tối qua vừa đi nằm, tự nhiên cái màn cứ rung rung. Có cái mảnh vải đen cứ đập đập vào mặt. Bà em tỉnh, mở mắt ra thì chẳng thấy gì, ngoài cái đèn trên bàn thờ cứ leo lét. Thế rồi cửa sổ mở ra, một người trèo vào, chân đi cà nhấc về phía bà,. Bà em sợ quá quỳ xuống la khóc.. Người đấy đứng 1 lúc rồi biến mất. Bà em thức từ đấy đến sáng...

Lúc sau xuống ủy ban hỏi, thì người ta bảo người nhà đến nhận xác đưa đi rồi.

[to be continued]

15. Chương 15

Câu chuyện thứ 14: ĐÒI NỢ

Người ta bảo, sống trên đời có những món nợ đòi rất dễ, nhưng có những món nợ chẳng thể nào dứt khoát được, và đặc biệt là những món nợ không phải giữa người sống với người sống.

Sau cái ngày có người tập tễnh đi vào phòng, bà em trở nên lầm lì, chẳng nói, chẳng rằng với con cháu. Hỏi thì đáp, không bà cũng ở nguyên trong phòng khóa kín cửa, tự nấu ăn riêng, có khi 2, 3 ngày không bước chân ra ngoài. Nhà em đâm ra lo lắng. Mọi người lo bà bị ốm, hoặc suy nghĩ kiểu người già nhiều đâm ra lẫn lộn. Thế nhưng bà em vẫn khỏe mạnh, chỉ có điều hơi xanh xao và ít giao tiếp hơn trước. Thời gian

này bà hay ra mộ thắp hương cho ông. Có lúc cậu D em đeo bà ra, nhưng bà bắt đứng đợi ở ngoài, tuyệt nhiên không cho vào.

Ông em nằm ở nghĩa trang Ngọc Thụy. Từ bờ đê, rẽ phải xuống cái dốc, đi qua trường cấp 2 Ngọc Thụy, đến gốc cây đa là nghĩa trang.

Tuần dăm ba hôm, nắng mưa thế nào bà cũng ra chỗ ông nằm. Cậu D bảo, thấy bà đi vào, đứng trước mộ ông khóc nhiều lắm, rồi bần thần lẩm bẩm một mình. Lần nào trở ra cũng mệt mỏi, nhưng tinh thần có vẻ đỡ dăm chiêu hơn trước. Cứ thế hơn 2 tuần thì bà em bình thường lại. Có điều con chó đá không nằm ở góc vườn cậu D. nữa, mà lại chuyển sang vườn khế của bà. Nó đứng giữa vườn, lạnh lẽo, cái chỗ phải có hốc mắt thấy tàn hương bắn vào đen đen nhờ nhờ...

Cậu C. làm lái xe riêng cho giám đốc 1 công ty nước ngoài, đi sớm về hôm, tùy theo lịch của sếp. Giống với cậu D, cậu C. chẳng tin vào ma mãnh, cũng như chẳng sợ sệt cái gì cả. Cậu em vốn là người cẩn thận và cực kỳ tính, hơn chục năm lái xe chẳng xảy ra cơ sự gì, cũng chẳng va quệt với ai.

Thế mà cậu em lại bị tai nạn. Gãy 1 chân, 4 cái xương sườn và chệch đốt sống !

Cậu bị lúc giữa trưa, trên bờ đê, chỗ rẽ vào làng em cách đường dốc ra mộ hơn trăm m. Xe ô tô cậu mất lái lao vào cạnh đường. Lúc mọi người nhà em chạy ra, cậu C. nằm cạnh vũng máu, bê bết bên ngoài cửa xe, đầu hướng ra tìm đê.

Vào viện, đến tối thì cậu C tỉnh. Mặt cậu trắng bệch. Cậu em đột nhiên khóc, bảo cả nhà gọi bà vào cho cậu gặp, rồi đuổi hết mọi người ra ngoài. Cả nhà em lo lắng, nên đứng ngoài rình nghe trộm. Bà em vừa vào, cậu em nức lên một tiếng “Nhà mình có nợ nần gì ai không mẹ”. Bà em đứng chết trân, lặng người đi...

Bà em hỏi, tại sao đi ô tô bao năm, đi mòn cả cái đê đấy rồi mà giữa trưa lại đâm vào lề? Tại sao lái ô tô mà lại bị gãy chân, nằm lăn ra giữa đường như thế trong khi xung quanh không có vết phanh nào cả? Cậu em sợ lắm. Giọng cậu chùng xuống, bảo, lúc cậu lái xe trên đê, bỗng giữa đường có một người đánh xe ngựa chạy ngược lại, lao thẳng vào phía cậu. Cậu em hoảng quá đánh lái đâm vào bờ đê. Lúc này vẫn tỉnh táo, nhưng không thấy đau chỗ nào cả. Tự nhiên người đẩy thò tay vào lôi cậu ra giữa đường, chân tập tễnh, há ngoác mồm lê lưỡi đỏ lôm, bảo “Tao lấy lại của thằng con mày 1 chân”. Cậu em thấy cái xe ngựa nghiêng qua người, rồi ngất đi không biết gì cả...

Bà em khóc, chạy ra ngoài bảo các mợ chăm sóc cho cậu, rồi bắt xe ôm từ 108 đi thẳng về Gia Lâm. Mọi người đưa cậu đi mổ, lúc này cậu em lại mê man...

Trở lại chuyện năm xưa ông em cứu cô N. trên sông. Cứu người là làm phúc, nhưng những chuyện xảy ra sau này khiến ông em hiểu đã mắc nợ với 3 người, bà ăn xin, cô N. và Hà Bá!

Hà bá không cho phép bắt người trên sông, cướp người thì phải đền mạng, đấy là quy tắc bắt đi bắt dịch cho bất cứ sinh linh nào sống trên khúc sông của Hà bá. Ông em biết điều đấy, nhưng một phần vì là trai trẻ, sông nước quanh năm, một phần vì cái bản năng phải cứu người, ông em cũng chẳng màng.

Năm mẹ em 12 tuổi, lũ lên cao, xác người chết dạt vào làng nhiều, dân cũng đem chôn cho bằng hết. Đêm đấy đi làm về, ông em gặp một xác người trôi dọc triền đê. Hô hoán to rồi ông nhảy xuống kéo cái xác vào bờ. Xác một người đàn ông chết đã lâu, trương phềnh, hôi thối, kẹt theo cái cây trôi lập lờ. Chặt vật mãi ông cũng kéo được vào bờ. Vừa vào đến nơi, cái chân xác chết kẹt vào thân cây, đứt rời, rơi lại sông bật tích... Lúc này dân cũng kéo ra. Ông em nhìn theo chỗ cái chân người vừa rớt xuống, định nhảy xuống mò nhưng đột nhiên linh tính thế nào, vác áo lên vai trở về nhà.

Đấy cũng là đêm 5 mẹ con bà em gặp ông tướng người Tàu, và cũng là đêm ông em vác dao đuổi ra sông...

Người ta thường nói con gái 13 tuổi là tuổi trăng non, là thời điểm bắt đầu trở nên xinh đẹp và dậy thì thành thiếu nữ. Ở cái vùng đất này, con gái cả thường gánh vác nặng nề hơn con trai, chẳng hiểu vì lý do gì.

Có một chuyện mà sau này người làng kể lại ông em mới biết. Khi ông bỏ đi, cái xác người đột nhiên rục rịch chuyển động rồi trôi thẳng ra sông, không sao níu lại. Có người khẳng định, thề sông thề chết rằng nó mở mắt nhìn theo hướng ông em đang trôi lên đê... Cơ mà ông em coi thể là vớ vẩn, chẳng tin...

Năm mẹ em tròn 13 tuổi, trong làng có điều quái dị.

Đường ra sông đột nhiên mở rộng, sáng nào người làng đi qua cũng thấy có vết chân ngựa. Hàng đêm ngoài bãi có tiếng rậm rịch, ý ới, cả tiếng gầm gừ, nhưng tuyệt nhiên không ai dám bén mảng ra ngó nghiêng. Đây là đất độc.

Cái chỗ mọi năm chôn người chết trôi, các ụ đất tự nhiên cứ phẳng dần rất nhanh, qua mấy đêm mà trở nên bằng phẳng, chẳng phân biệt được mộ ai với ai cả. Dân làng coi đó là điềm gỡ, ngày đêm lên chùa cầu khất. Lại lập cái đàn ở bờ sông cúng bái trong suốt 5 hôm. Người ta bảo, có điềm Hà bá đòi người...

Cái tiếng gầm gừ và rậm rịch ngoài bãi cứ diễn ra liên tiếp đến tháng 8 năm đấy. Trăng tròn, mẹ em cũng chớm 13 tuổi, và trung thu cũng là lúc âm khí trở nên nặng nề nhất...

Đêm trung thu, ông em đi làm ca 3, vừa lúc đó có người gõ cửa. Bà em chạy ra mở, ngoài sân vắng tanh, chỉ thấy một cơn gió thổi vào tắt hết đèn nến. Mẹ em chạy lại ôm 3 đứa em, còn bà thì loay hoay chốt cửa và đi tìm lửa. Bỗng từ góc nhà có cái bóng to lù, mắt đỏ quạnh phát sáng, giọng ồm ồm bảo.. “Chúng mày có thần yểm mãi được thì đời 2 thằng này sẽ bị tuyệt tự” Nói điều chỉ vào 2 ông cậu em rồi biến mất. Bà em sợ quá chạy lên ban thờ, thì chỗ thờ ông tướng Tàu hương đã lụi từ lúc nào. Ngoài trời mây kéo che mất ánh trăng....

Sau này, khi nhiều chuyện xảy ra, bà có kể với em và một vài người khác về mọi chuyện. Bà em hiểu, năm mẹ em gần 13 tuổi Hà bá muốn đòi nợ... Cái xác trôi vào đê năm đấy là Hà bá đưa vào, dụ kéo ông em xuống sông nhưng không thành. Sau nó mất chân, vì thế mà cũng sinh lòng oán ghét. Việc cậu C. bị ngã ngoài đê là nó làm để đòi lại cái chân....

Mọi hoạn nạn tưởng thế là qua, nhưng chẳng dễ dàng như vậy...

[to be continued]

16. Chương 16

Câu chuyện thứ 15: THẮNG TRỘM CẨM

Từ hồi gãy chân, và bó bột cả người, cậu C. càng ít ra ngoài. Cậu em là người quảng giao nhưng rất nguyên tắc, chẳng bao giờ tiếp khách vào buổi tối, đặc biệt là đồng nghiệp hay chuyện công việc. Cả ngày cậu loanh quanh trên phòng ở tầng 2. Có người đến thăm thì tiếp, không lại nằm đọc báo. Cơ mà ngày đi làm cũng ít người nghỉ được.

Buổi sáng có bà với mợ L ở nhà, nhưng cậu em chẳng hợp tính với người nào nên cũng chẳng bao giờ nói chuyện. Thỉnh thoảng rảnh rỗi, em với thằng TA lại mò sang chơi để cậu đỡ cảm thấy cô quạnh. Bạn bè cậu em nhiều, nhưng đa phần là bạn làm ăn hoặc cùng công ty. Bà em bảo cậu C từ nhỏ ít khi chia sẻ, rất kiệm lời, và cũng chẳng bao giờ có bạn thân. Số bạn bè ít ỏi hay chơi cùng cậu, người ở lại Liên Xô, người lại tha phương cầu thực tứ xứ, chẳng thấy trở về. Cậu C. là người ít nói, thế nhưng từ hồi tai nạn nằm nhà, lại đâm ra kể chuyện nhiều với em và thằng TA. Cậu bảo hồi nhỏ chơi thân với một thằng cùng làng lắm.

Trái với cái tính hổ báo và ngang tàng của cậu D., cậu C. là người điềm tĩnh. Chẳng ai thấy cậu cãi nhau hay to tiếng với người khác bao giờ. Giống như mọi thằng trẻ con khác trong làng, từ nhỏ cậu em có thú vui là ra bãi chơi. Trẻ con làng đông lắm và cũng lắm trò. Lúc thì thả diều dọc triền bãi, lúc thì đi ăn trộm ngô, khoai của mấy nhà trên sông, chán thì bày trò đánh nhau loạn xạ. Nhưng cậu C lại khác. Cậu thích tha thẩn gần mép nước hay ngồi nặn đất, nặn cát hơn. Cứ thế cậu em lặng lẽ bên cạnh đám trẻ con ồn ào tới ngày đánh lộn trên bãi cát ven sông.

Năm cậu C 10 tuổi, có 2 bố con ông đóng cối dạt đến làng em. Hai bố con ông ấy cát chài ngoài bãi chứ không xin đất của làng. Ban ngày ông bố đi loanh quanh kiếm việc, thằng con ngồi nhà hóng, chẳng nói chuyện với ai bao giờ. Người làng gọi nó là thằng Bọt cám.

Thằng Bọt cầm trạc tuổi 2 ông cậu em nên dễ kết bạn. Nó đặc biệt thân thiết với cậu C, một phần vì chung cái sở thích nghịch đất cát trên bãi, và cũng một phần lớn vì cả 2 đều ít nói như nhau...

Năm cậu C 14 tuổi thì xảy ra một chuyện.

Trong làng lúc đấy hay mất trộm. Lúc thì con chó con mèo, lúc thì cái chày hay con dao rựa. Thằng trộm hay lấy cắp vào buổi trưa, nhưng chẳng ai thấy bao giờ, và cũng chẳng để lại dấu vết gì. Hồi đấy ăn trộm là tội không lớn, nhưng rất dễ bị xử theo luật rừng. Mất cửa, dân ức lắm. Cái làng yên ả bỗng trở nên ồn ã... thế nhưng vẫn bị mất đều đều, mà cũng chẳng có dấu vết gì của thằng trộm cả. Mọi nghi vấn người làng em dồn hết vào bố con thằng Bọt cầm, vì trước khi họ đến làng chẳng bị trộm bao giờ.

Buổi trưa hôm đấy lại mất trộm. Một nhà gần bãi bị mất cái thớt gỗ. Cả làng ầm ĩ, sôi sục kéo nhau ra bãi, thẳng hướng nhà thằng Bọt cầm. Lúc này bố nó đi đóng cối ở làng bên...

Đập cửa vào, thấy thằng Bọt cầm đang ngồi trên chõng, có cái thớt treo phía đằng sau, dân làng gào thét ầm ĩ lôi nó ra ngoài. Thằng Bọt cầm ú ớ không nói được, chỉ biết quấy đạp nhưng chẳng làm được gì. Người làng lôi nó ra đến đầu đường lớn thì chém chết.

Xác thằng Bọt cầm bị chặt đi một ngón tay. Ngón trỏ của bàn tay phải.

Ông bố nó về, ôm xác con mà khóc ngất, nguyên rửa cả làng rồi nhảy xuống sông. Cái chòi lá cũng bị thiêu rụi. Ai cũng hả hê, đáng đời thằng ăn trộm...

Chuyện xảy ra hơn 30 năm trước, nhưng cái chết của thằng bạn thân ám ảnh cậu C suốt đời. Cậu em bảo đến giờ vẫn không tin thằng nó là thằng ăn trộm.... Em cũng chẳng hỏi nữa.

Năm cậu C. bị tai nạn là năm 2009. Năm đấy trời nhiều mây âm u, bà em bảo khí âm chuyển dòng, lạng lẽ đi chùa nhiều hơn. Máy cỏ cây cỏ, vườn tược trong nhà cứ điêu hiu...

Sau cái chuyện con khướu, cậu em khóa hẳn cái phòng tầng 3 lại. Con B cũng chuyển xuống tầng 2 nằm cùng bố mẹ. Cậu em bảo từ dạo đấy thỉnh thoảng ở cái phòng trên lại nghe thấy tiếng kéo sọt soạt, hay tiếng bước chân cộp cộp đi lên tầng 3 lúc nửa đêm. Ban đầu cậu cũng kinh, nhưng mỗi tháng chỉ xảy ra vài lần, mà cũng chẳng thấy quỷ quái yêu ma gì lộng hành, nên cậu cũng mặc kệ. Giờ đợi khỏi ốm rồi tính sau.

Đêm đấy nhà em có trộm!

Nghỉ cuối tuần, mợ H đưa con B về nhà ngoại chơi, cậu C nằm ngủ một mình trên gác 2. Con L đi chơi với bạn trai về muộn, nửa đêm đi qua nhà cậu C, thấy có cái bóng đang đi trên bờ rào. Nó hoảng quá hét ầm lên, cái bóng đu qua mái nhà bà em rồi chạy ra vườn sau nhà cậu C. Thấy động, cậu D trong buồng vác gậy chạy ra, theo hướng con Linh chỉ, ập vào nhưng chẳng thấy gì cả.

Lúc này thì phòng cậu C. sáng đèn.

Cả nhà chạy lên, thì thấy cậu em ngồi rất im, trước mặt là cái gói nhỏ bọc bằng giấy báo đã nâu xỉn... Một lúc lâu sau, cậu C nhón tay mở cái gói, bên trong là 1 cái ngón tay người khô đét, ngón tay trỏ của bàn bên phải...

Cả nhà ai cũng thất kinh, chỉ thấy cậu C mặt hơi biến sắc nhưng vẫn bình tĩnh bảo mọi người về, còn mình thì đóng cửa đi ngủ.

Bà em chẳng nói gì, đem cái gói lên cái phòng tầng 3, rồi ở lì trên đấy.

Sáng hôm sau chỗ vườn bà, cậu D tìm thấy con chó đá đã bị đập nát đầu. Chỗ cái đầu vỡ còn lẫn 2 cái mắt chó còn dính máu tươi đang trừng trừng nhìn ra chỗ bờ sông...

[to be continued]

17. Chương 17

Câu chuyện thứ 16: TRẢ NGHĨA

Theo nhiều quan điểm thì cõi âm là có thật. Cõi âm không có nghĩa là địa ngục, hay một nơi tối tăm u uất nào đó. Đối với những con người sống ven bờ đê sông Hồng, cõi âm ở ngay bên cạnh. Người âm luôn ở gần người sống, có điều thấy được hay không cần phải là người có Căn. Khoa học cũng như rất nhiều người cổ bỏ công nghiên cứu, xâu chuỗi các hiện tượng, cố đưa ra lời giải thích hợp lý nhất về ma, quỷ, hay nói cách khác là người âm. Thế nhưng chẳng bao giờ có cách tư duy nào làm được chuyện đấy cả. Người chết luôn hiện hữu bên cạnh người sống, và đi theo những ai được cho là Hợp Vía.

Bà em là người có Căn.

Bà em bảo, có Căn có nghĩa là có âm khí trong người. Khi dương khí mạnh thì tự chủ được, còn gọi là nặng vía, nhưng nếu vì nguyên nhân nào đó, phần âm trong người lớn hơn thì ắt sẽ gặp những điều quái dị. Năm 2009, khí âm đổi chiều, và cũng là năm nhà em xảy ra nhiều chuyện kì dị nhất; bà em lẳng lặng lên chùa lễ lạt nhiều hơn. Trong nhà lúc nào cũng có tiếng tụng kinh gõ mõ, nếu không phải do bà tụng, thì cũng bật băng đài. Tiếng Nam mô a di đà phạt, Nam mô a di đà phạt cứ đều đều, từng chap từng chap quanh nhà.

Năm đấy bà em ốm. 2 cái đầu gối không hiểu sao cứ đau buốt dại đi. Mẹ em đưa bà đi nằm viện nửa tháng thấy đỡ rõ rệt. Thế nhưng về đến nhà thì lại đau như cũ. Bà em đi lại có điều khó khăn hơn trước, tập tễnh, và chẳng thể ngồi xồm được. Thời gian nằm viện, bà em dặn cậu mợ ở nhà nhớ bật cái băng tụng kinh đi đà hằng ngày, chớ có quên, và phải chú ý để hướng cái loa ra phía vườn sau...

Bà em đi viện tất cả là 16 ngày. Lúc về, cái chân bị đau lại, bà đâm ra cau có, thế nhưng cũng chẳng tỏ thái độ thay đổi gì, ngoài những lúc cố nén tiếng thở dài thườn thượt... Năm đấy cậu C. bị tai nạn và cũng là lúc con chó đá chuyển lên vườn sau nhà bà. Nó ở đấy vì nguyên nhân gì, hay do ai chuyển đến, bà em cũng chẳng giải thích, chỉ bảo không phải là bà mà thôi.

Trở lại chuyện sau đêm ăn trộm mò vào nhà cậu C, thái độ cậu đột nhiên phần chấn hấn. Cả nhà thấy cậu vui vẻ, lại ăn ngủ tốt, lại đi lại dễ dàng hơn trước nên cũng chẳng hỏi nhiều. Riêng chuyện cái ngón tay ở đâu ra và bây giờ ở chỗ nào thì cậu em giữ kín, tuyệt nhiên chẳng kể cho ai. Chỉ thấy cậu D tỏ ra băn khoăn lắm.

Tối đấy nhà ngoại em mất điện, mọi người lại ra sân nhà cậu D hóng mát. Đem chuyện cái ngón tay ra nói thì cậu D. tự nhiên trầm hấn. Cậu em bảo đấy là cái ngón tay của thằng Bọt cam....

Cái ngày thằng Bọt cam bị làng bắt, 2 cậu em đang chơi ngoài bờ đê. Thấy làng có chuyện, theo đám trẻ con chạy về hóng. Cậu D kể, cậu C. nhỏ con hơn nên lách vào trước, đến khi cậu chen lên được, cũng là lúc thằng Bọt bị bỏ con dao vào đầu, mắt nó trào máu, nhìn đăm đăm vào cậu C. mà ứ ở không kêu được câu nào... Người làng chém chết thằng Bọt xong, vứt xác nó ở gốc tre đầu đường lớn mà bỏ đi gọi bố nó. Cậu D cũng theo đám trẻ con chạy đi, phần vì hóng hớt, phần vì cũng kinh hãi chẳng dám nhìn vào cái xác bị bửa đôi đầu. Thế nhưng chẳng thấy cậu C đâu cả. Lúc cậu em quay về tìm, thì chỗ cũ chỉ còn cái xác thằng Bọt, nằm úp vào gốc tre, máu hòa với cái chất lỏng nhầy nhầy chảy ra từ đầu và bàn tay nó lênh láng. Cậu em sợ quá chạy về nhà.

Đến tối muộn thì cậu C. về. Bà với cậu D. hỏi gì cũng chẳng nói. Một lúc sau thấy lòi từ đằng sau ra một cái bọc, ngón tay thằng Bọt cam !

Cậu C bảo, lúc mọi người chạy đi, cậu em chỉ thấy thương xót nó, mà tuyệt nhiên chẳng sợ sệt gì. Đầu óc tự nhiên mơ hồ, thấy bàn tay thằng Bọt cam chỉ vào bụi cỏ bên cạnh... Cậu em chạy ra thì tìm thấy cái ngón tay, chẳng hiểu sao đem gói lại rồi ra bờ sông ngồi.

Bà em sợ quá, bắt cậu đem trả cho thằng Bọt, nhưng xác nó đã theo bố chìm xuống sông. Cậu em đem chôn cái ngón tay cạnh gốc hồng bì trong vườn sau nhà bà...

Mọi người nhà em nghe cậu D kể mà đâm ra kinh hãi.

Cậu D. kể xong càng tỏ ra đăm chiêu, đứng dậy chửi đổng “ĐM, để tao xem mày là thần thánh phương nào”, rồi bỏ vào bếp lấy cái chếp, cầm đèn pin phăm phăm đi ra chỗ trồng cây hồng bì năm xưa. Mọi người

bảo 40 năm rồi, bao mùa nước lên, nước rút, cây hồng bì cũng đã chặt rất lâu, làm gì còn gì mà đào với bới.

Thế nhưng cậu D. vẫn hăm hăm đi ra chỗ vườn bà, rọi đèn vào đoạn chỗ gốc cây ngày trước mà đào lấy đào để. Đào rộng sang cả hai bên, miệng cậu không ngớt chửi rủa, khoe mép sùi bọt như bị đại. Mẹ L sợ lắm, chạy vào van xin và giật cái chếp ra. Cậu em chẳng nói gì, gạt mọi người ra rồi gằm lên “Đứa nào bước vào đây tao chém chết hết!” Cái chếp vung loang loáng, mặt cậu em đại đi dưới ánh đèn pin.

Đột nhiên thấy bà em đứng ở cửa phòng, gọi giật tên cậu, rồi sấn sổ đi đến ôm chặt ngang hông. Được một lúc thì cậu em đỡ dẫn đi rồi bình tĩnh lại. Bà em bảo mọi người lên hết phòng khách nhà cậu C có chuyện cần nói...

Cậu C. đang ngồi trầm ngâm hút thuốc. Lúc này cậu em mới kể.

Đêm hôm đấy, lúc con Linh ré lên, cậu em cũng giật mình thức dậy. Lúc sau có người đen sì mở cửa phòng cậu mà đi thẳng đến giường, chìa ra cái gói. Lúc đến gần, trong bóng tối mờ mờ, cậu em thấy vết chém sâu trên mặt, làm cái đầu hơi tách ra, kinh hoàng nhận ra thằng Bọt! Thằng Bọt nhìn cậu 1 lúc, rồi chẳng hiểu sao cất tiếng nói “Nhà mày có 2 ác linh” Cái vết chém dao trên đầu cứ kêu tong tong. “Có con chó thành tinh ngoài vườn, nó muốn giết mẹ con nhà mày”

“Đừng chôn nữa, cầm lên mà yểm”

Rồi nó biến vụt đi mất. Lúc đấy mọi người mới ập vào.

Từ hồi bà đem cái ngón tay đi, tiếng lục đục cũng hết, nhưng cũng chẳng có ai dám mò lên nữa.

Chỉ còn cái ác linh thứ 2...

[to be continued]

18. Chương 18

Câu chuyện thứ 17: CÁI GIẾNG

Hầu như làng quê nào ở miền Bắc cũng có một con sông của riêng mình. Cũng như vậy, dân làng Bắc Biên trăm đời nay sống chung với những đợt nước lên xuống đều đặn của sông Hồng. Con sông chở cho làng em nguồn sống, và cả những xác người chết trôi trướng phềnh mỗi đợt lũ về. Cái khúc sông đấy, ngay bản thân nó cũng chứa đựng những thứ kỳ dị. Dù những con nước đấy có cướp đi bao mạng người làng em, nhưng họ cũng không hề vì thế mà oán trách, chỉ cố tránh xa nước sông vào những giờ nhất định trong ngày...

Như mọi vùng quê khác, nhà nào cũng có một cái giếng; phần vì để lấy nước cho tiện, phần cũng hạn chế ra sông vào những giờ bất khả kháng. Cái sản nghiệp bên ngoại em là do cụ xây. Cụ em làm cho chế độ cũ, nên cũng vì thế nhà xây theo kiểu phương tây. Cụ bảo ăn nước giếng không sạch, bảo người xây một cái bể nước mưa to dùng trong vườn.

Năm ông ngoại lấy bà em, nhờ bạn bè trong làng cùng đào cái giếng. Cái giếng ở mảnh sân nhỏ dưới chân cầu thang nhà cậu D., cạnh cái chuồng chó, đối diện cửa ra vườn sau. Chẳng biết ông đào thế nào mà quanh năm, dù nước lên hay xuống, mưa to hay hạn hán thì mực nước trong giếng vẫn không thay đổi. Cứ lưng ở giữa, chẳng đầy hơn mà cũng chẳng vơi đi bao giờ. Nước trong giếng cũng lạ, lấy nước ở sông mà mức lên gầu nào gầu nấy trong vắt, chẳng có tí gợn đỏ phù sa. Cả nhà lấy thế làm mừng lắm, chỉ có ông ngoại em thỉnh thoảng nén tiếng thở dài, và chẳng tỏ ra vui thú gì cả.

Người chết luôn sống chung với người sống. Họ đi cùng, ngồi cùng, đôi khi là nhìn chằm chằm vào người sống gây ra cảm giác rùng mình hay đột nhiên nổi da gà. Bà em bảo, những nơi thâm thẳm, chứa đựng ít linh khí của đất trời thường là nơi hồn ma bóng quế tụ tập. Đối với làng em, chỗ đấy không phải bãi tha ma, mà là đoạn bờ sông nơi chôn những cái xác thối rửa trôi về làng mỗi đợt nước lên.

“Đất có Thổ công, sông có Hà bá”. Khu đất nào cũng có thần linh trấn yểm, và cả vía của những người sống trên đó nữa.

Ông em đào xong cái giếng trong vườn được 5 năm, năm 62 bà ngoại em sinh cậu C, trong làng có đứa chết đuối. Hồi đấy vườn rộng, trồng nhiều cây trái, lại rào thưa nên trẻ con hay sang nhà ông bà em bẻ trộm chuối, khế hay chơi trốn tìm ngoài bờ tre. Thằng bé cùng làng mò vào trôn, giữa trưa nắng, chẳng hiểu đi đứng thế nào mà lộn cổ xuống giếng nhà em. Đến tối mẹ nó đi tìm, khóc lóc thảm thiết, cả làng đổ ra sông mò. Mò đến trưa hôm sau vẫn không thấy... Lúc này mới vào nhà em mức nước rửa chân, cái gầu rơi xuống đập cộp vào đầu thằng bé. Xác nó vớt lên, làng giữ chặt không ẹ nó vào gần. Đây là thông tục của dân chài lưới. Phàm người chết đường chết chợ, đặc biệt là chết trôi sông, thì phải táng ở ngoài đường, cấm không ẹ đến gần. Giữ được một lúc thì bà mẹ nó vùng ra được, chạy lại ôm xác con. Bất chợt thằng bé co giật mạnh, từ các lỗ trên mặt nó, miệng, tai, mũi, và 2 hốc mắt, máu tươi chảy ra thành dòng, hòa với nước rơi lại vào giếng nhà em tong tong...

Táng xong thằng bé đấy, trẻ con cũng chẳng mò sang vườn nhà ông bà ngoại em chơi nữa. Và cũng từ đấy sinh lắm chuyện quái dị. Đợt đấy nhà chẳng dám dùng nước giếng nữa, chuyển sang dùng nước mưa ở cái bể to. Cái bể to nằm ở gần sân sau nhà cậu D bây giờ, muốn ra phải đi qua cái giếng. Bà em bảo, vào những đêm sáng trăng, chỗ cái giếng hay có tiếng trẻ con than khóc, rồi tiếng kêu cứu thất thanh. Thế nhưng chẳng ai dám ra xem thế nào cả... 3 tháng sau, ông em nhờ thầy trong làng đến cúng, cúng 3 hôm liền, từ đấy cái giếng không còn tiếng ai oán nữa. Ông em đem miếng gỗ to mà đập lại.

Bẵng đi một thời gian, con cháu chẳng để ý, ông bà cũng chẳng nhắc, chẳng hiểu ai bỏ cái nắp ra, cả nhà lại mức nước dùng bình thường.

Năm 2004, cái giếng đột nhiên trào nước xối xả, nước phù sa đỏ lôm như máu, loang khắp sân. Đến ngày hôm sau thì hết, nhưng mực nước cứ giữ xâm xấp ở miệng, dù trời nắng to...

Trong quan niệm của nhiều người, động thổ nghĩa là động vào vong, và động vào thổ địa. Đất mang khí âm, nước sông mang khí âm. Đem khoét một lỗ sâu trên mặt đất mà cho âm quỵện với âm, cái giếng chẳng khác nào đường đi tắt của vong vào đất người sống. Chuyện này vốn dĩ chẳng hay ho với bất cứ gia đình nào, đặc biệt là với những người mang nợ với Hà bá..

Có một điều bà em dặn đi dặn lại khi anh em em còn nhỏ:

“Đi ra ngoài thì mở cửa phòng thật to, còn khi vào phòng phải đóng cửa thật kín”

2004 là năm con Linh bị ma dụ và theo về nhà, cũng là năm bà em bắt đầu đưa con chó đá vào để trong vườn. Hai hốc mắt nó phẳng lỳ, lạnh lẽo, chẳng hiểu do cố tình xoay đặt hay không mà hướng thẳng ra phía cái giếng cổ năm xưa.

Người ta bảo chết trẻ thiêng lắm, nhưng cũng dễ hóa giải. Cái vong thằng trẻ con năm xưa sau đợt cúng 3 hôm đã không còn nữa. Thế nhưng chỗ cái giếng vẫn thỉnh thoảng vang lên tiếng u u, như tiếng gió đập vào 2 bên thành, rợn tóc gáy. Từ hồi cậu D. chuyển cái chuồng chó về gần đấy, 2 con chó chẳng cần đêm nữa. Mỗi tối xích nhốt vào chuồng chúng nó lại trở nên khó bảo, lông lộn hay giẫy đạp loạn xạ. Cái hôm con Linh bị ma theo về, chỗ cái giếng cổ vẫn im lặng như tờ...

Trở lại chuyện 2 con chó bà em nuôi năm cậu mợ D đẻ con Linh.

Cái đêm mợ L đẻ, trong làng có con chó mẹ cũng sinh ra một lứa chỉ 2 con chó con. Bà em thích lắm, xin cả 2 con về nuôi, đặt tên là Tin và Mic. Lúc bà em sang xin chó, mặt bà bạn tỏ ra kì lạ, nhưng cũng ậm ừ cho qua chuyện. Bà em bảo 2 con này bằng tuổi con Linh, coi như là bạn nối khố. Càng sống lâu 2 con càng tỏ ra trái tính trái nết. Con Tin vui vẻ, hoạt bát bao nhiêu thì con Mic lại tỏ ra lằm lỳ, lúc nào cũng gằm gừ trong cuống họng, mắt vẫn đỏ liếc nhìn xung quanh...

Buổi sáng hôm mợ con Tin bị đào mất, bà em chết lặng.... Bà em đứng rất lâu cạnh cái mộ chó trong vườn sau nhà cậu D, mặt bần thần tím tái. Đến trưa thì mời sư thầy đến nhà. Sư thầy đến nhà em, ra cái mộ chó, bất chợt tay lắt trảng hạt mà như nói bằng quơ “Nhà bà xưa nay chỉ nuôi 1 con chó, không có con thứ hai” Sư bảo giờ đem lấp cái hố đi, nhưng đừng lấy đất bờ sông ở khu này.

Thế nhưng cậu D. chẳng quan tâm.

Đội bà với sư vào nhà, cậu em đem đất 2 bên mà lấp hố lại cho đỡ mất công.

Cái khoanh đất 3 năm sau vẫn còn nâu mới roi rói....

3 ngày sau khi lấp, có chó lạ xuất hiện trong vườn nhà bà em. Bọn này chỉ đến lúc nửa đêm, gào lên ăng ăng, chạy lạo xạo ngoài vườn nhưng tuyệt nhiên mấy con chó nhà các cậu không sủa lại tiếng nào.

“Gâuuuuuuuuuuuu”

3 đêm liền nó sủa ngoài vườn nhà bà, sủa bờ bãi ra sông. Tiếng nó cứ to rồi nhỏ dần, như chó sói tru. Rồi tiếng rít và tiếng cắn 2 hàm răng vào với nhau cồm cộp càng lúc càng sát vách nhà bà em.

Đến hôm thứ 3 thì người nhà em mới dám ra đoạn đày ngó. Cái chỗ bờ tre gần đấy đặc dấu chân chó quần lấy nhau. Cứ thế xa dần vườn mà ra đoạn bờ tre. Đến gốc tre thì dừng hẳn lại. Cậu D. thấy lạ đem xẻng ra xúc... Được một quãng thì kinh hãi nhận ra, dưới gốc tre ngoài bờ sông là xác con Tin và con Mic. Con Mic đầu vẫn đội nón, nhưng mồm ngoạm chặt lấy cổ con Tin, trào máu đen sì chỗ kẽ răng.....

Bà ngoại em bảo cậu đem xác 2 con mà đốt đi, rồi lấy tro trộn vào đất sét đắp lại chỗ bờ tre như trước. Từ đấy tiếng con chó lạ cũng chẳng còn.

Cái năm 2004, nước giếng phun lên đỏ lôm, con Linh 2 lần bị ma dụ, cả nhà hoang mang lắm. Sau đợt đấy thấy bà em hay xách bị ra sông từ lúc sáng sớm. 10 ngày liên tục, rồi bà chẳng ra nữa, chỉ thấy đặt con chó đá ở góc vườn sau nhà cậu D. Con chó đá không có hốc mắt.

Rồi lại mời sư sang trấn yểm. Nhìn thấy bãi đất nâu tươi chôn con Tin năm xưa, sư chỉ thẳng mặt cậu em mà mắng nhiều lắm. Ngày hôm đấy sư không về chùa, ở lì lại chỗ vườn sau mà tụng với bà em.

Sáng hôm sau sư gọi cậu em ra, mặt rầu rĩ mà rằng

“Mẹ cháu xưa nay nuôi nhầm con chó độc, chỉ nuôi 1 con mà ngỡ như 2. Con chó độc này luôn tỏ ra hoạt bát, mạnh khỏe, nhưng lúc nào nó cũng muốn tìm cơ hội mà giết mẹ con cháu. Nhà cháu có cái tình ngựa đánh trận khôn lắm, nhờ vĩa nó canh mà con kia chưa làm hại được ai”

Nay bà ngoại em đem chỗ đất sét trộn tro 2 con lúc trước nhét vào khối đá, đúc thành hình con chó đem đặt yểm ở vườn nhà để tránh nó chạy trốn ra sông. Lại đem khoét mắt đi, để phòng cho nó không thấy đường mà làm trò càn nhiễu.

Cái chỗ vườn yên ổn một thời gian, cho đến năm khí âm xoay vần, bà em đau yếu đi hẳn...

con chó đá chẳng hiểu do ai đem đi, tự nhiên chuyển vào trong vườn bà...

Nó vẫn im lìm, nhưng chỗ hốc mắt trống trơn chẳng còn hướng ra cái giếng cổ như trước nữa...

[to be continued]

19. Chương 19

Câu chuyện thứ 18: HỒI KẾT

Từ sau cái ngày con chó đá bị đập nát đầu ở vườn bà, những chuyện kì dị quanh khu nhà em cũng nhiều phần giảm hẳn. Chẳng còn tiếng hú ban đêm ngoài bờ sông hay những tiếng gọi phía vườn sau nhà cậu D. Ngày hôm đấy cậu em mang cái xác chó đá và 2 trống mắt dính máu nhét vào bị và ném xuống sông. Dòng nước đỏ quanh quốt chẳng cái bao tải, sùi bọt trắng xóa rồi chìm ngấm..

Cách đây hơn 1 năm người ta bắt đầu làm dự án thành phố ven sông Hồng. Lúc này cái bãi gần bờ sông nhà em cũng đã mất gần hết, chỉ còn 1 chút bờ be bé thoải ra ngoài. Sông vào sát làng, lở luôn cả bụi tre và bãi đất năm nào; cuốn đi hết những cái xác người chết trôi vùi ở đấy. Những cái xác lại trôi xuống đáy sông và có lẽ chẳng bao giờ nổi lên được nữa.

Ngày đổ cái kè đá, cả làng nhộn nhịp hẳn. Dân bảo đợi dự án làm xong, giá đất lên tha hồ mà hưởng lợi. Người người nô nức ra ngắm từng đoàn thợ kéo về. Tiếng xe cẩu, xe ben chạy ì ì, đổ đá um ùm suốt cả ngày. Chỗ bãi tre ngày xưa giờ thay bằng cái kè toàn đá tảng, chạy dài tít tắp, trắng phớt hai bên bờ. Thợ dựng lán ở cạnh sông cho tiện làm.

Người làng em bảo cái kè đá cướp đất của những u linh ngoài bãi và cả của loài ma nam.

Hàng đêm vẫn có tiếng nhảy ùm ùm ngoài sông, và cả những tiếng cười đùa í ới. Làng em ai cũng biết, cũng chẳng dám ra ngóng, chỉ thấy ít lâu sau thợ chẳng còn làm đêm, tiếng máy ủi, xe ben cũng bật tích.

Mọi chuyện cứ bình lặng trôi đi; chẳng còn hồn ma bóng quế và cũng chẳng còn những việc làm người nhà em hoang mang. Đêm đầy bà em ốm.

Cái chân bà em lại trở chứng, đau hết 2 bên đầu gối, mỗi lần đi ra đi vào lại gặp khó khăn. Thế nhưng bà em cũng vui vẻ hơn và không còn cáu kỉnh như đợt trước nữa.

Người nhà em có thói quen đi ngủ muộn. Tối thường tụ tập chè nước ở sân nhà cậu D., đến quá 11h mới ai về nhà nấy ngủ. Đêm đầy cũng vậy, gió sông thổi vào hiu hiu, lành lạnh, không khí thoáng thoáng làm câu chuyện trở nên vui vẻ hơn. Đến 10 rưỡi bà em đau chân bỏ về phòng. Mọi người vẫn ngồi lại uống nước. Từ nhà cậu D. xuống nhà bà khoảng 20m. Bà em vừa bước vào phòng, chưa kịp bật điện thì đứng sững lại mà ú ớ không nói được câu nào. Người nhà em thấy thế chạy xuống. Bà em đứng yên trước thềm run run chỉ vào cái khe cửa... Cửa mở hờ, đằng sau bóng tối chỗ cái khe cửa không khít đáy, 2 con mắt đỏ lòm trừng trừng nhìn ra ngoài.. Cậu D. đập cửa xông thẳng vào, thấy chỗ đấy có cái bóng đen lù lù nhảy qua cửa sổ, rồi biến mất chỗ bờ sông. Cậu em toan đuổi theo thì bà giữ lại. Mặt bà em trắng bệch, thở dốc mà bảo con cháu, “Vong này ở nhà mình lâu rồi”

Thế rồi bà chẳng nói gì nữa, mắt buồn mang mác nhìn ra sông.

Cả nhà có gắng hỏi bà cũng chẳng trả lời.

Phía bờ sông nước vẫn cuộn đục ngầu, sóng va vào cái bờ kè ì oạp, ì oạp..

[END]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-doc>